

**NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 987/2009
ze dne 16. září 2009,**

**kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci
systémů sociálního zabezpečení**

(Text s významem pro EHP a Švýcarsko)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na články 42 a 308 této smlouvy,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení¹, a zejména na článek 89 uvedeného nařízení,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru²,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy³,

¹ Úř. věst. L 166, 30.4.2004, s. 1.

² Úř. věst. C 324, 30.12.2006, s. 59.

³ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 9. července 2008 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku), společný postoj Rady ze dne 17. prosince 2008 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Evropského parlamentu ze dne 22. dubna 2009. Rozhodnutí Rady ze dne...

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení (ES) č. 883/2004 modernizuje pravidla pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení členských států a upřesňuje přitom jejich prováděcí opatření a postupy a zjednodušuje je ve prospěch všech dotčených subjektů. Je třeba k němu stanovit prováděcí pravidla.
- (2) Užší a účinnější spolupráce mezi institucemi sociálního zabezpečení je základním faktorem toho, aby se osobám, na něž se vztahuje nařízení (ES) č. 883/2004, umožnilo uplatnit své nároky v co nejkratších lhůtách a za co možná nejlepších podmínek.
- (3) Elektronická komunikace je vhodným prostředkem rychlé a spolehlivé výměny údajů mezi institucemi členských států. Elektronické zpracování údajů by mělo přispět k urychlení postupů pro všechny dotčené osoby. Na tyto osoby by se měly rovněž vztahovat všechny záruky stanovené předpisy Společenství o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.
- (4) Dostupnost údajů, včetně těch elektronických, o subjektech členských států, které by se mohly podílet na provádění nařízení (ES) č. 883/2004, v podobě umožňující jejich aktualizaci v reálném čase má usnadnit výměnu informací mezi institucemi členských států. Tento přístup, který upřednostňuje relevantnost čistě věcných informací, jakož i jejich okamžitou dostupnost pro občany, představuje důležité zjednodušení, jež má být zavedeno tímto nařízením.
- (5) Pro dosažení co nejlepšího fungování a účinného řízení složitých postupů, kterými se provádějí pravidla pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení, je nezbytný mechanismus pro okamžitou aktualizaci přílohy 4. Příprava a uplatňování ustanovení za tímto účelem vyžadují úzkou spolupráci mezi členskými státy a Komisí a jejich provedení by mělo být uskutečněno rychle s ohledem na důsledky prodlev pro občany i správní orgány. Komise by proto měla být zmocněna ke zřízení a spravování databáze a měla by zajistit, aby tato databáze byla spuštěna nejpozději ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost. Komise by zejména měla přijmout nezbytná opatření k začlenění informací uvedených v příloze 4 do dané databáze.
- (6) Posílení některých postupů by mělo uživatelům nařízení (ES) č. 883/2004 přinést větší právní jistotu a transparentnost. Například stanovení společných lhůt pro splnění některých povinností

nebo dokončení některých administrativních úkolů by mělo přispět k ujasnění a ke strukturování vztahů mezi pojištěnými osobami a institucemi.

- (7) Osoby, na něž se toto nařízení vztahuje, by měly od příslušné instituce včas obdržet odpověď na svou žádost. Odpověď by měla být odeslána nejpozději ve lhůtách stanovených právními předpisy týkajícími se sociálního zabezpečení daného členského státu, upravují-li takové lhůty. Bylo by vhodné, aby členské státy, jejichž právní předpisy týkající se sociálního zabezpečení takové časové lhůty neupravují, jejich přijetí zvážily a podle potřeby je daly k dispozici dotyčným osobám.
- (8) Členské státy, jejich příslušné orgány nebo instituce sociálního zabezpečení by měly mít možnost se mezi sebou dohodnout na zjednodušených postupech a správních ujednáních, které pokládají za účinnější a lépe vyhovující situaci systémů sociálního zabezpečení jednotlivých členských států. Takovými ujednáními by však neměla být dotčena práva osob, na něž se vztahuje nařízení (ES) č. 883/2004.
- (9) Složitost, jež je vlastní oblasti sociálního zabezpečení, vyžaduje, aby všechny instituce členských států vynaložily zvláštní úsilí ve prospěch pojištěných osob, aby nebyly penalizovány ty z nich, které nepodaly svou žádost nebo některé informace instituci, která je příslušná k vyřízení této žádosti podle pravidel a postupů stanovených nařízením (ES) č. 883/2004 a tímto nařízením.
- (10) Pro stanovení příslušné instituce, tedy instituce, jejíž právní předpisy jsou použitelné nebo která je odpovědná za výplatu určitých dávek, musí být situace pojištěné osoby a rodinných příslušníků zkoumána institucemi více členských států. Pro zajištění ochrany dotyčné osoby po dobu nezbytné výměny informací mezi institucemi je třeba stanovit její prozatímní účast v systému sociálního zabezpečení.
- (11) Členské státy by měly spolupracovat při určování místa bydliště osob, na něž se vztahuje toto nařízení a nařízení (ES) č. 883/2004, a v případě sporu zohlednit všechna příslušná kritéria k vyřešení této záležitosti. Tato kritéria mohou zahrnovat kritéria uvedená v příslušném článku tohoto nařízení.
- (12) Cílem mnoha opatření a postupů stanovených tímto nařízením je zajistit větší transparentnost,

pokud jde o kritéria, která musejí instituce členských států uplatňovat v rámci nařízení (ES) č. 883/2004. Tato opatření vyplývají z judikatury Soudního dvora Evropských společenství, rozhodnutí správní komise, jakož i z více než třicetiletých zkušeností s uplatňováním koordinace systémů sociálního zabezpečení v rámci základních svobod zakotvených ve Smlouvě.

- (13) Toto nařízení stanoví opatření a postupy, jejichž cílem je podpořit mobilitu zaměstnanců a nezaměstnaných osob. Příhraniční pracovníci, kteří se stali zcela nezaměstnanými, se mohou přihlásit u služeb zaměstnanosti jak v zemi svého bydliště, tak i v členském státě, ve kterém byli naposledy zaměstnáni. Nárok na dávky by však měli mít pouze v členském státě svého bydliště.
- (14) Za účelem stanovení právních předpisů použitelných pro započtení dob, během kterých se pojištěné osoby věnovaly výchově dětí v různých členských státech, je třeba stanovit určitá pravidla a postupy.
- (15) Některé postupy by měly navíc odrážet požadavek vyváženého rozdělení nákladů mezi členskými státy. Zvláště v oblasti nemoci by měly tyto postupy zohledňovat na jedné straně situaci členských států, které nesou náklady na přístup pojištěných osob k systému zdravotní péče, a na straně druhé situaci členských států, jejichž instituce nesou náklady na věcné dávky, které jejich pojištěnci obdrželi v jiném členském státě, než je stát, v němž mají bydliště.
- (16) Ve specifickém rámci nařízení (ES) č. 883/2004 je zapotřebí ujasnit podmínky, za nichž se hradí náklady na věcné dávky v nemoci v rámci „plánovaného léčení“, tzn. léčení, které pojištěná osoba vyhledá v jiném členském státě, než je stát, v němž je pojištěna nebo má bydliště. Měly by být upřesněny povinnosti pojištěné osoby týkající se žádosti o předběžné povolení, jakož i povinnosti instituce vůči pacientovi týkající se podmínek povolení. Je třeba rovněž upřesnit důsledky v případě finanční úhrady zdravotní péče obdržené v jiném členském státě na základě povolení.
- (17) Toto nařízení, a zejména ustanovení týkající se pobytu mimo příslušný členský stát a plánovaného léčení, by nemělo bránit v uplatňování příznivějších ustanovení vnitrostátních právních předpisů, zejména pokud jde o náhradu nákladů vzniklých v jiném členském státě.

- (18) Závaznější postupy pro zkrácení doby nezbytné pro provedení úhrady těchto pohledávek mezi institucemi členských států, jsou zásadní pro zachování důvěry při výměně informací a odpovídají potřebě řádné správy systémů sociálního zabezpečení členských států. Je proto třeba posílit postupy týkající se zpracování pohledávek v souvislosti s dávkami v nemoci a v nezaměstnanosti.
- (19) Postupy vzájemné pomoci mezi institucemi, pokud jde o vymáhání pohledávek v oblasti sociálního zabezpečení, by měly být posíleny s cílem zajistit účinnější vymáhání a hladké fungování koordinačních pravidel. Účinné vymáhání je rovněž prostředkem k předcházení zneužívání a podvodům a jejich řešení a zároveň způsobem, jak zajistit udržitelnost systémů sociálního zabezpečení. Součástí toho je přijímání nových postupů na základě řady stávajících ustanovení směrnice Rady 2008/55/ES ze dne 26. května 2008 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření¹. Tyto nové postupy vymáhání by měly být přezkoumány s ohledem na pětiletou zkušenost s jejich prováděním a v případě potřeby by měly být upraveny, zejména s cílem zajistit jejich plnou použitelnost.
- (20) Pro účely ustanovení o vzájemné pomoci při zpětném vymáhání neoprávněně poskytnutých dávek a při vymáhání prozatímních plateb a odvodů, a o započtení a pomoci při vymáhání je pravomoc dožádaného členského státu omezena na úkony v souvislosti s opatřeními k vymáhání pohledávky. Veškeré další úkony jsou v pravomoci příslušného dožadujícího členského státu.
- (21) Opatření k vymáhání pohledávky přijatá v dožádaném členském státě neznamenají uznání oprávněnosti pohledávky nebo jejího základu uvedeným členským státem.
- (22) Informování dotyčných osob o jejich právech a povinnostech je základním prvkem vztahu důvěry s příslušnými orgány a institucemi členských států. Informace by měly zahrnovat pokyny ke správním postupům. Dotyčné osoby mohou podle situace zahrnovat pojištěné osoby, jejich rodinné příslušníky nebo pozůstalé či jiné osoby.
- (23) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž přijetí koordinačních opatření pro zaručení účinného výkonu práva na volný pohyb osob, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni

¹ Úř. věst. L 150, 10.6.2008, s. 28.

Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.

- (24) Toto nařízení by mělo nahradit nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství²,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

HLAVA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

KAPITOLA I

Definice

Článek 1

Definice

1. Pro účely tohoto nařízení:
 - a) „základním nařízením“ se rozumí nařízení (ES) č. 883/2004;
 - b) „prováděcím nařízením“ se rozumí toto nařízení; a
 - c) se použijí definice uvedené v základním nařízení.

² Úř. věst. L 74, 27.3.1972, s. 1.

2. Kromě definic uvedených v odstavci 1 se rozumí:

- a) „přístupovým místem“ subjekt vykonávající funkce:
 - i) elektronického kontaktního místa;
 - ii) automatického směrování na základě dané adresy; a
 - iii) inteligentního směrování na základě softwaru umožňujícího automatickou kontrolu a směrování (například aplikace umělé inteligence) nebo zásah člověka;
- b) „styčným místem“ subjekt, který je určen příslušným orgánem členského státu pro jednu nebo více oblastí sociálního zabezpečení uvedených v článku 3 základního nařízení, aby odpovídal na žádosti o informace a o pomoc za účelem použití základního nařízení a prováděcího nařízení, a který má plnit úkoly podle hlavy IV prováděcího nařízení;
- c) „dokumentem“ soubor údajů bez ohledu na použitý druh nosiče, které jsou strukturovány takovým způsobem, že je možné je předávat elektronicky, a jejichž předávání je nezbytné, aby základní nařízení a prováděcí nařízení mohly fungovat;
- d) „strukturovaným elektronickým dokumentem“ dokument strukturovaný ve formátu navrženém pro elektronickou výměnu informací mezi členskými státy;
- e) „elektronickým přenosem“ přenos údajů pomocí elektronických zařízení pro zpracování údajů (včetně digitální komprese) a využití přenosu po drátě, rádiového přenosu, přenosu optickými technologiemi nebo jakýmkoli jinými elektromagnetickými prostředky;
- f) „účetní komisí“ subjekt uvedený v článku 74 základního nařízení.

KAPITOLA II

Ustanovení týkající se spolupráce a výměny údajů

Článek 2

Oblast působnosti a pravidla výměny informací mezi institucemi

1. Pro účely prováděcího nařízení jsou výměny informací mezi orgány a institucemi členských států a osobami uvedenými v základním nařízení založeny na zásadách veřejné služby, efektivnosti, aktivní pomoci, rychlého doručování a přístupnosti, včetně elektronické přístupnosti, zejména pro osoby se zdravotním postižením a starší osoby.
2. Příslušné instituce si neprodleně poskytují nebo vyměňují všechny nezbytné údaje pro stanovení a určení práv a povinností osob, na něž se vztahuje základní nařízení. Přenos takových údajů mezi členskými státy probíhá buď přímo mezi příslušnými institucemi, nebo nepřímo prostřednictvím styčných míst.
3. Pokud určitá osoba omylem předložila informace, dokumenty nebo žádosti instituci na území jiného členského státu, než je ten, v němž se nachází instituce určená v souladu s prováděcím nařízením, musí tato instituce tyto informace, dokumenty nebo žádosti neprodleně postoupit instituci určené v souladu s prováděcím nařízením s uvedením dne, k němuž byly původně předloženy. Tento den je pro posledně jmenovanou instituci závazný. Instituce členského státu však nelze činit odpovědnými v důsledku nečinnosti a ani nelze mít za to, že přijaly rozhodnutí v důsledku nečinnosti způsobené zpožděným předáním informací, dokumentů nebo žádostí institucemi jiného členského státu.
4. Pokud poskytnutí údajů proběhlo nepřímo prostřednictvím styčného místa členského státu určení, lhůty pro projednání žádostí začínají běžet ode dne obdržení žádosti tímto styčným místem, jako by žádost obdržela instituce tohoto členského státu.

Článek 3

Oblast působnosti a pravidla výměny informací mezi dotyčnými osobami a institucemi

1. Členské státy zajistí, aby dotyčné osoby měly přístup k potřebným informacím o změnách vyplývajících z tohoto základního nařízení a z prováděcího nařízení, aby tak mohly uplatnit svá práva. Zajistí rovněž uživatelsky přístupné služby.
2. Osoby, na něž se vztahuje základní nařízení, mají povinnost předat příslušné instituci veškeré informace, dokumenty nebo podpůrné doklady, které jsou nezbytné pro zjištění jejich situace nebo situace jejich rodiny, stanovení nebo zachování jejich práv a povinností a určení použitelných právních předpisů a jejich povinností podle těchto právních předpisů.
3. Při shromažďování, přenosu nebo zpracovávání osobních údajů podle právních předpisů členských států, tyto státy pro účely provádění základního zařízení zajistí, aby dotyčné osoby mohly plně uplatňovat svá práva týkající se ochrany osobních údajů, a to v souladu s předpisy Společenství o ochraně osob v souvislosti se zpracováváním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.
4. Příslušné instituce sdělují informace a vydávají dokumenty dotyčným osobám, a to v míře nezbytné pro použití základního nařízení a prováděcího nařízení, neprodleně a vždy ve lhůtách stanovených právními předpisy daného členského státu.

Příslušná instituce oznámí žadateli, který má bydliště nebo pobývá v jiném členském státě, své rozhodnutí přímo nebo prostřednictvím styčného místa členského státu bydliště nebo pobytu. Pokud dávky zamítne, uvede rovněž důvod zamítnutí, možnosti a lhůty pro odvolání. Kopie tohoto rozhodnutí se zasílá dalším dotčeným institucím.

Článek 4

Formát a způsob předávání údajů

1. Správní komise stanoví strukturu, obsah a formát dokumentů a strukturovaných elektronických dokumentů, jakož i podmínky jejich předávání.

2. Přenos údajů mezi institucemi nebo styčnými místy se uskutečňuje elektronicky, přímo nebo nepřímo prostřednictvím přístupového místa ve společném zabezpečeném systému, který zaručuje důvěrnost a ochranu předávaných údajů.
3. V komunikaci s dotyčnými osobami využívají příslušné instituce způsoby vhodné pro jednotlivé případy a upřednostňují co největší využívání elektronických prostředků. Správní komise stanoví praktická opatření pro elektronické zasílání informací, dokumentů nebo rozhodnutí dotyčné osobě.

Článek 5

Právní síla dokumentů a podpůrných dokladů vydaných v jiném členském státě

1. Dokumenty vydané institucí členského státu prokazující postavení osoby pro účely základního nařízení a prováděcího nařízení, jakož i podpůrné doklady, na základě kterých byly dokumenty vydány, uzná instituce jiného členského státu, pokud nebyly zrušeny nebo prohlášeny za neplatné členským státem, který je vydal.
2. V případě pochybnosti o platnosti dokumentu nebo správnosti skutečností, které jsou podkladem pro údaje v něm uvedené, instituce členského státu, která obdrží dokument, se obrátí na instituci, jež dokument vydala, se žádostí o nezbytná vyjasnění a popřípadě o zrušení uvedeného dokumentu. Vydávající instituce opětovně zváží důvody pro vydání příslušného dokumentu a případně tento dokument zruší.
3. Pokud podle odstavce 2 existují pochybnosti o informacích poskytnutých dotyčnými osobami, o platnosti dokumentů nebo podpůrných dokladů nebo o správnosti skutečností, na nichž jsou údaje v nich obsažené založeny, přistoupí instituce místa pobytu nebo místa bydliště na žádost příslušné instituce k nezbytnému ověření těchto informací nebo dokumentů, pokud je možné je provést.
4. Pokud nebylo mezi dotčenými institucemi dosaženo shody, může být věc po uplynutí jednoho měsíce následujícího po dni, kdy instituce, která dokument obdržela, podala žádost, předložena prostřednictvím příslušných orgánů správní komisi. Správní komise se

pokusí o sblížení rozdílných stanovisek do šesti měsíců ode dne, kdy jí byla věc předložena.

Článek 6

Prozatímní uplatňování právních předpisů a prozatímní poskytování dávek

1. Není-li v prováděcím nařízení stanoveno jinak a mají-li instituce nebo orgány dvou nebo více členských států rozdílná stanoviska k určení použitelných právních předpisů, použijí se na dotyčnou osobu prozatímně právní předpisy jednoho z těchto členských států, přičemž pořadí jejich použitelnosti se stanoví takto:
 - a) právní předpisy členského státu, ve kterém osoba skutečně vykonává své zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost, pokud je toto zaměstnání nebo samostatná výdělečná činnost vykonávána pouze v jednom členském státě;
 - b) právní předpisy členského státu, na jehož území má dotyčná osoba bydliště, vykonává-li zde část své činnosti nebo činností nebo není-li výdělečně činná jako zaměstnanec nebo jako osoba samostatně výdělečně činná;
 - c) právní předpisy členského státu, o jejichž uplatňování bylo požádáno nejdříve, pokud osoba vykonává činnost nebo činnosti ve dvou nebo více členských státech
2. V případě rozdílných stanovisek mezi institucemi nebo orgány dvou nebo více členských států ve věci určení instituce, která by měla poskytnout peněžité nebo věcné dávky, má dotyčná osoba, která by v případě neexistence tohoto sporu mohla o dávky žádat, nárok na prozatímní dávky stanovené podle právních předpisů uplatňovaných institucí místa bydliště nebo, nemá-li bydliště na území žádného z dotčených členských států, má nárok na dávky stanovené podle právních předpisů uplatňovaných institucí, které byla její žádost podána nejdříve.
3. Pokud nebylo mezi dotčenými institucemi nebo orgány dosaženo shody, mohou se po uplynutí jednoho měsíce ode dne, kdy vyšla najevo rozdílnost stanovisek uvedená v odstavci 1 a 2, obrátit prostřednictvím příslušných orgánů na správní komisi. Správní

komise se pokusí o sblížení rozdílných stanovisek do šesti měsíců ode dne, kdy jí byla věc předložena.

4. Pokud se zjistí, že použitelnými právními předpisy nejsou předpisy členského státu, ve kterém se osoba prozatímně účastní na pojištění, nebo že instituce, která prozatímně poskytla dávky, nebyla příslušnou institucí, je instituce, která byla určena za příslušnou, považována za příslušnou se zpětnou účinností, jakoby k takové rozdílnosti stanovisek nedošlo, nejpozději ode dne vzniku prozatímní účasti na pojištění nebo od prvního prozatímního poskytnutí dotyčných dávek.
5. Instituce, která byla určena za příslušnou, a instituce, která vyplatila prozatímní peněžité dávky nebo obdržela prozatímní odvody pojistného, vyřeší v případě potřeby tam, kde je to vhodné, finanční situaci dotyčné osoby, pokud jde o odvody a prozatímně vyplacené peněžité dávky, v souladu s hlavou IV kapitolou III prováděcího nařízení.

Věcné dávky prozatímně poskytnuté institucí v souladu s odstavcem 2 budou uhrazeny příslušnou institucí v souladu s hlavou IV prováděcího nařízení.

Článek 7

Prozatímní výpočet dávek a odvodů pojistného

1. Není-li v prováděcím nařízení stanoveno jinak, pokud osoba splňuje podmínky pro přiznání dávky nebo odpovídá za odvod pojistného v souladu se základním nařízením, avšak příslušná instituce nemá všechny informace týkající se situace v jiném členském státě, které jsou zapotřebí ke konečnému výpočtu výše této dávky nebo odvodu, pak tato instituce na žádost dotyčné osoby přizná tuto dávku nebo vypočte výši tohoto odvodu na prozatímním základě, pokud je tento výpočet možný na základě informací, které má tato instituce k dispozici.
2. Výpočet výše příslušné dávky nebo odvodu se provede znovu poté, jakmile jsou dotčené instituci poskytnuty veškeré nezbytné podpůrné doklady nebo dokumenty.

KAPITOLA III

Další obecná prováděcí pravidla k základnímu nařízení

Článek 8

Správní ujednání mezi dvěma nebo více členskými státy

1. Ustanovení prováděcího nařízení nahrazují ustanovení obsažená v ujednáních o používání úmluv uvedených v čl. 8 odst. 1 základního nařízení, kromě ustanovení ujednání týkajících se úmluv uvedených v příloze II základního nařízení, pokud jsou ustanovení uvedených ujednání uvedena v příloze 1 prováděcího nařízení.
2. Členské státy mohou mezi sebou uzavřít, je-li to nutné, ujednání o používání úmluv uvedených v čl. 8 odst. 2 základního nařízení, nedotknou-li se tato ujednání nepříznivě práv a povinností dotyčných osob a jsou-li uvedena v příloze 1 prováděcího nařízení.

Článek 9

Další postupy mezi orgány a institucemi

1. Dva nebo více členských států nebo jejich příslušné orgány se mohou dohodnout na dalších postupech, než jsou postupy stanovené prováděcím nařízením, nedotknou-li se tyto postupy nepříznivě práv a povinností dotyčných osob.
2. Dohody uzavřené za tímto účelem se oznámí správní komisi a uvedou se v příloze 1 prováděcího nařízení.
3. Ustanovení obsažená v prováděcích dohodách uzavřených mezi dvěma či více členskými státy za stejným účelem jako dohody uvedené v odstavci 2 nebo těmto dohodám podobné, jež jsou v platnosti v den předcházející dni vstupu prováděcího nařízení v platnost a jsou uvedeny v příloze 5 nařízení (EHS) č. 574/72, se mezi těmito členskými státy použijí i nadále, pokud jsou rovněž uvedeny v příloze 1 prováděcího nařízení.

Článek 10

Vyloučení souběhu dávek

Bez ohledu na jiná ustanovení základního nařízení, pokud jsou dávky náležející na základě právních předpisů dvou nebo více členských států vzájemně sníženy, pozastaveny nebo odňaty, jsou částky, které by nebyly zaplaceny v případě přísného použití pravidel pro snížení, pozastavení nebo odnětí stanovených právními předpisy dotčených členských států, vyděleny počtem dávek podléhajících snížení, pozastavení nebo odnětí.

Článek 11

Prvky pro určení bydliště

1. Pokud existují rozdílná stanoviska institucí dvou nebo více členských států, pokud jde o určení bydliště osoby, na kterou se vztahuje základní nařízení, stanoví instituce vzájemnou dohodou střed zájmu dotčené osoby, a to na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnovat podle okolností:
 - a) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států;
 - b) osobní situaci dané osoby, včetně:
 - i) povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy;
 - ii) rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb;
 - iii) vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností;
 - iv) v případě studentů zdroje jejich příjmu;
 - v) situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé;
 - vi) členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta.
2. Pokud různá kritéria založená na příslušných skutečnostech, jak je uvedeno v odstavci 1,

neumožní dotčeným institucím dosažení dohody, považuje se pro stanovení jejího skutečného místa bydliště za rozhodující záměr dotyčné osoby, jak se jeví z těchto skutečností a okolností, zejména pak z důvodů, které vedly dotyčnou osobu k tomu, aby se přestěhovala.

Článek 12

Sčítání dob

1. Pro účely článku 6 základního nařízení se příslušná instituce obrátí na instituce členských států, jejichž právní předpisy se na dotyčnou osobu také vztahovaly, aby určila všechny doby získané podle těchto právních předpisů.
2. Doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získané podle právních předpisů jednoho členského státu se přičtou k dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, pokud je to nezbytné pro účely článku 6 základního nařízení a pokud se tyto doby nepřekrývají.
3. Pokud se doba pojištění nebo bydlení získaná v souladu s povinným pojištěním podle právních předpisů jednoho členského státu kryje s dobou dobrovolného nebo dobrovolného pokračujícího pojištění získanou podle právních předpisů jiného členského státu, vezme se v úvahu jen získaná doba povinného pojištění.
4. Pokud se doba pojištění nebo bydlení, která je jiná než doba rovnocenná získaná podle právních předpisů jednoho členského státu, kryje se s dobou získanou podle právních předpisů jiného členského státu, vezme se v úvahu jen doba jiná než doba rovnocenná.
5. Jakoukoli dobu, která je považována za rovnocennou s dobou pojištění na základě právních předpisů dvou nebo více členských států, bere v úvahu pouze instituce členského státu, podle jehož právních předpisů byla dotyčná osoba před uvedenou dobou naposledy povinně pojištěna. V případě, že dotyčná osoba nebyla před uvedenou dobou povinně pojištěna podle právních předpisů členského státu, posledně jmenovaná doba bude zohledněna institucí členského státu, podle jehož právních předpisů byla dotyčná osoba poprvé po uvedené době povinně pojištěna.

6. Pokud není možné určit přesně období, ve kterém byly určité doby pojištění nebo bydlení podle právních předpisů jednoho členského státu získány, předpokládá se, že tyto doby pojištění nebo bydlení se nepřekrývají s dobami pojištění nebo bydlení získanými podle právních předpisů jiného členského státu a vezmou se přiměřeně v úvahu, pokud je to výhodné pro dotyčnou osobu.

Článek 13

Pravidla pro přepočet dob

1. Pokud jsou doby získané podle právních předpisů jednoho členského státu vyjádřeny v jednotkách odlišných od jednotek používaných právními předpisy jiného členského státu, provede se přepočet nezbytný pro účely sčítání podle článku 6 základního nařízení na základě těchto pravidel:
- a) Doba, která se použije jako základ pro přepočet, je doba sdělená institucí členského státu, na základě jehož právních předpisů byla tato doba získána.
 - b) V případě systémů, kdy jsou doby vyjádřené ve dnech, přepočet ze dnů na jiné jednotky a opačně, jakož i mezi odlišnými systémy založenými na dnech, se uskuteční v souladu s touto tabulkou:

Systém založený na	1 den odpovídá	1 týden odpovídá	1 měsíc odpovídá	1 čtvrtletí odpovídá	Maximální počet dnů v jednom kalendářním roce
5 dnech	9 hodinám	5 dnům	22 dnům	66 dnům	264 dnů
6 dnech	8 hodinám	6 dnům	26 dnům	78 dnům	312 dnů
7 dnech	6 hodinám	7 dnům	30 dnům	90 dnům	360 dnů

- c) V případě systémů, v nichž jsou doby vyjádřeny v jiných jednotkách než ve dnech,
- i) tři měsíce nebo třináct týdnů odpovídá jednomu čtvrtletí a opačně;
 - ii) jeden rok odpovídá čtyřem čtvrtletím, 12 měsícům nebo 52 týdnům a opačně;
 - iii) pro přepočítání týdnů na měsíce a opačně se týdny a měsíce přepočítou na dny v souladu s pravidly pro přepočítání pro systémy založené na šesti dnech v tabulce v písmenu b).
- d) V případě dob vyjádřených ve zlomcích jsou tyto údaje přepočteny na nejbližší nižší celou jednotku za použití pravidel stanovených v písmenech b) a c). V případě, že dotyčný systém není založen na čtvrtletích, jsou roky vyjádřené ve zlomcích přepočteny na měsíce.
- e) Pokud je výsledkem přepočtu podle tohoto odstavce zlomek dané jednotky, za výsledek přepočtu podle tohoto odstavce bude považována nejbližší vyšší celá jednotka

2. Použití odstavce 1 nesmí vést při celkovému součtu dob pojištění získaných během jednoho kalendářního roku k výsledku, který je vyšší než počet dnů uvedený v posledním sloupci tabulky v odst. 1 písm. b) nebo padesát dva týdnů nebo dvanáct měsíců nebo čtyři čtvrtletí.

Pokud doby, které mají být přepočítány, odpovídají maximální roční výši dob podle právních předpisů členských států, ve kterých byly získány, použití odstavce 1 nesmí vést v rámci jednoho kalendářního roku k době kratší, než je možné roční maximum dob stanovených podle příslušných právních předpisů.

3. Přepočítání se provede buď v rámci jediné operace pokrývající veškeré doby, které byly sděleny jakožto celek, nebo pro každý jednotlivý rok, pokud byly tyto doby sděleny na ročním základě.
4. Instituce, která sdělí doby vyjádřené ve dnech, zároveň uvede, zda systém, který spravuje, je založen na pěti dnech, šesti dnech nebo sedmi dnech.

HLAVA II

URČENÍ POUŽITELNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Článek 14

Podrobnosti týkající se článků 12 a 13 základního nařízení

1. Pro účely čl. 12 odst. 1 základního nařízení, „osoba, která jako zaměstnanec provozuje v členském státě činnost jménem zaměstnavatele, jenž zde běžně vykonává své činnosti, a která je tímto zaměstnavatelem vyslána do jiného členského státu“ zahrnuje osobu, která byla zaměstnána s cílem vyslání do jiného členského státu, pokud se na tuto dotyčnou osobu bezprostředně před zahájením jejího zaměstnání již vztahují právní předpisy členského státu, ve kterém je usazen její zaměstnavatel.
2. Pro účely čl. 12 odst. 1 základního nařízení se slovy „jenž zde běžně vykonává své činnosti“ rozumí zaměstnavatel, který obvykle vykonává podstatné činnosti jiné než čistě vnitřní řídicí činnosti na území členského státu, v němž je usazený, se zohledněním veškerých kritérií, která charakterizují činnosti vykonávané dotyčným podnikem. Příslušná kritéria musí odpovídat konkrétní charakteristice každého zaměstnavatele a skutečné povaze vykonávaných činností.
3. Pro účely čl. 12 odst. 2 základního nařízení se slovy „která obvykle provozuje samostatnou výdělečnou činnost“ rozumí osoba, která obvykle vykonává podstatné činnosti na území členského státu, v němž je usazená. Tato osoba musí zejména provozovat svou činnost již nějakou dobu před datem, kdy si přeje využít ustanovení výše uvedeného článku a v členském státě, kde je usazena, musí během jakéhokoli období dočasné činnosti v jiném členském státě, nadále splňovat nezbytné předpoklady pro výkon své činnosti tak, aby byla schopna v této činnosti po svém návratu pokračovat.
4. Pro účely čl. 12 odst. 2 základního nařízení je kritériem pro určení toho, zda je činnost, kterou osoba samostatně výdělečně činná bude provozovat v jiném členském státě, „podobná“ samostatné výdělečné činnosti obvykle provozované, skutečná povaha činnosti spíše než její případné označení za zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost

jiným členským státem.

5. Pro účely čl. 13 odst. 1 základního nařízení se osobou, „která jako zaměstnanec obvykle pracuje ve dvou nebo více členských státech“, rozumí zejména osoba, která:
 - a) při zachování své činnosti v jednom členském státě zároveň vykonává oddělenou činnost na území jednoho nebo více členských států bez ohledu na dobu trvání nebo charakter této oddělené činnosti;
 - b) vykonává nepřetržitě střídavé činnosti, s výjimkou okrajových činností, ve dvou nebo více členských státech bez ohledu na četnost nebo pravidelnost takového střídání činností.
6. Pro účely čl. 13 odst. 2 základního nařízení se osobou, „která obvykle pracuje jako osoba samostatně výdělečně činná ve dvou nebo více členských státech“ rozumí zejména osoba, která souběžně nebo střídavě vykonává jednu nebo více oddělených samostatných výdělečných činností, bez ohledu na povahu těchto činností, ve dvou nebo více členských státech.
7. Pro účely odlišení činností podle odstavců 5 a 6 od situací popsaných v čl. 12 odst. 1 a 2 základního nařízení je rozhodující doba trvání činnosti v jednom nebo více členských státech (ať už jde o činnost trvalé, ad hoc nebo dočasné povahy). Pro tyto účely se provádí celkové posouzení všech příslušných skutečností, v případě zaměstnané osoby zejména včetně místa výkonu práce, jak je definováno v pracovní smlouvě.
8. Pro účely čl. 13 odst. 1 a 2 základního nařízení se slovy „podstatná část zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti“ vykonávaná v členském státě rozumí, že je zde vykonávána kvantitativně podstatná část všech činností zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné, aniž by se nutně jednalo o hlavní část těchto činností.

Pro určení toho, zda je podstatná část činností vykonávána v členském státě, budou zohledněna tato orientační kritéria:

- a) v případě zaměstnanecké činnosti pracovní doba nebo odměna; a
- b) v případě samostatné výdělečné činnosti obrat, pracovní doba, počet poskytnutých

služeb nebo příjem.

Podíl nižší než 25 % dle výše uvedeného kritéria je v rámci celkového hodnocení ukazatelem toho, že v příslušném členském státě podstatná část činností vykonávána není.

9. Pro účely čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení je „střed zájmu“ činností osoby samostatně výdělečně činné stanoven s ohledem na všechna hlediska profesních činností dotyčné osoby, zejména místo, kde se nachází stálé a trvalé sídlo podnikání dotyčné osoby, obvyklá povaha nebo doba trvání vykonávaných činností, počet poskytnutých služeb a záměr dotyčné osoby vyplývající ze všech okolností.
10. Pro stanovení použitelných právních předpisů podle odstavců 8 a 9 zohlední příslušné instituce situaci předpokládanou pro období následujících 12 kalendářních měsíců.
11. V případě, že osoba jako zaměstnanec provozuje ve dvou nebo více členských státech činnost jménem zaměstnavatele usazeného mimo území Unie, a pokud má tato osoba bydliště v členském státě, aniž by v něm vykonávala podstatnou činnost, vztahují se na ni právní předpisy členského státu bydliště.

Článek 15

Provádění čl. 11 odst. 3 písm. b) a d), čl. 11 odst. 4 a článku 12 základního nařízení (týkající se poskytování informací dotčených institucí)

1. Není-li v článku 16 prováděcího nařízení stanoveno jinak, v případě, že osoba vykonává svou činnost v jiném členském státě, než je členský stát příslušný podle hlavy II základního nařízení, informuje o tom zaměstnavatel, nebo v případě osoby, která nevykonává činnost jakožto zaměstnanec, tato osoba sama, příslušnou instituci členského státu, jehož právní předpisy se na ni vztahují, a to pokud možno předem. Tato instituce neprodleně zpřístupní dotyčné osobě a instituci určené příslušným orgánem členského státu, ve kterém je činnost provozována, informace týkající se použitelných právních předpisů vztahujících se na dotyčnou osobu v souladu s čl. 11 odst. 3 písm. b) nebo článkem 12 základního nařízení.

2. Odstavec 1 se použije obdobně i na osoby, na které se vztahuje čl. 11 odst. 3 písm. d) základního nařízení.
3. Zaměstnavatel ve smyslu čl. 11 odst. 4 základního nařízení, jehož zaměstnanec vykonává práci na palubě plavidla plujícího pod vlajkou jiného členského státu, informuje o této činnosti příslušnou instituci členského státu, jehož právní předpisy se na ni vztahují, a to pokud možno předem. Informace o použitelných právních předpisech vztahujících se na dotyčnou osobu tato instituce neprodleně zpřístupní podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení instituci určené příslušnými orgány členského státu, pod jehož vlajkou pluje plavidlo, na kterém dotyčný zaměstnanec vykonává svou činnost.

Článek 16

Provádění článku 13 základního nařízení

1. Osoba, která vykonává činnosti ve dvou nebo více členských státech, o tom uvědomí instituci určenou příslušným orgánem členského státu, v němž má své bydliště.
2. Určená instituce místa bydliště, neprodleně určí právní předpisy použitelné na dotyčnou osobu s ohledem na článek 13 základního nařízení a článek 14 prováděcího nařízení. Toto určení bude jen prozatímní. Tato instituce informuje určené instituce jednotlivých členských států, v nichž je činnost vykonávána, o svém prozatímním určení.
3. Prozatímní určení použitelných právních předpisů, jak je stanoveno v odstavci 2, se stane konečným do dvou měsíců od uvědomění institucí určených příslušnými orgány dotčeného členského státu o tomto určení v souladu s odstavcem 2, pokud právní předpisy již nebyly s konečnou platností určeny na základě odstavce 4, nebo pokud alespoň jedna dotčená instituce nesdělí instituci určené příslušným orgánem členského státu bydliště do konce této dvouměsíční lhůty, že určení ještě nemůže přijmout nebo že v této věci zaujala odlišné stanovisko.
4. Pokud je z důvodu panující nejistoty o určení použitelných právních předpisů vyžadován kontakt mezi institucemi nebo orgány dvou nebo více členských států, na žádost jedné nebo více institucí určených příslušnými orgány daného členského státu nebo samotných příslušných orgánů, jsou právní předpisy vztahující se na dotyčnou osobu určeny

společnou dohodou, s ohledem na článek 13 základního nařízení a na příslušná ustanovení článku 14 prováděcího nařízení.

V případě rozdílných stanovisek institucí a dotčených příslušných orgánů, budou tyto orgány usilovat o dohodu v souladu s výše uvedenými podmínkami a použije se článek 6 prováděcího nařízení.

5. Příslušná instituce členského státu, jejíž právní předpisy jsou určeny jako použitelné, ať už prozatímně nebo s konečnou platností, uvědomí neprodleně dotyčnou osobu.

6. Pokud dotyčná osoba neposkytne informace uvedené v odstavci 1, použije se tento článek na podnět instituce určené příslušným orgánem členského státu, v němž má tato osoba bydliště, jakmile je tento orgán obeznámen o situaci dotyčné osoby, případně prostřednictvím jiné dotčené instituce.

Článek 17

Provádění článku 15 základního nařízení

Smluvní zaměstnanci Evropských společenství uplatní své právo volby stanovené v článku 15 základního nařízení v době uzavření pracovní smlouvy. Orgán zmocněný k uzavření takové smlouvy uvědomí určenou instituci členského státu, jehož právní předpisy si smluvní zaměstnanec Evropských společenství zvolí.

Článek 18

Provádění článku 16 základního nařízení

Zaměstnavatel nebo dotyčná osoba podá žádost o výjimky z článků 11 až 15 základního nařízení, pokud možno předem, příslušnému orgánu nebo subjektu určenému tímto orgánem členského státu, jehož právní předpisy požaduje dotyčný zaměstnanec nebo dotyčná osoba použít.

Článek 19

Informování dotyčných osob a zaměstnavatelů

1. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy se stanou použitelnými podle hlavy II základního nařízení, uvědomí dotyčnou osobu a tam, kde je to vhodné, jejího nebo její zaměstnavatele o povinnostech stanovených v uvedených právních předpisech. Poskytne jim nezbytnou pomoc při plnění formalit požadovaných těmito právními předpisy.
2. Na žádost dotyčné osoby nebo zaměstnavatele příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy jsou použitelné podle hlavy II základního nařízení, potvrdí, že jsou tyto právní předpisy použitelné, a tam, kde je to vhodné, uvede, do jakého dne a za jakých podmínek.

Článek 20

Spolupráce mezi institucemi

1. Příslušné instituce sdělí příslušné instituci členského státu, jehož právní předpisy jsou na osobu podle hlavy II základního nařízení použitelné, všechny informace nezbytné pro stanovení dne, kterým se uvedené právní předpisy stávají použitelnými, a odvody, za jejichž placení jsou na základě těchto právních předpisů odpovědné osoba nebo její zaměstnavatel či zaměstnavatelé.
2. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy se stanou použitelnými na osobu podle hlavy II základního nařízení, uvědomí instituci určenou příslušným orgánem členského státu, jehož právní předpisy se na osobu naposledy vztahovaly, a uvede den, od kterého se tyto předpisy použijí na dotyčnou osobu.

Článek 21

Povinnosti zaměstnavatele

1. Zaměstnavatel, který má sídlo nebo místo podnikání mimo území příslušného členského státu, musí splnit všechny povinnosti stanovené právními předpisy, které jsou na jeho zaměstnance použitelné, zejména povinnost platit odvody stanovené těmito právními předpisy, jako kdyby měl sídlo nebo místo podnikání v příslušném členském státě.

2. Zaměstnavatel, který nemá místo podnikání v členském státě, jehož právní předpisy jsou použitelné, může se zaměstnancem uzavřít dohodu o tom, že zaměstnanec bude plnit povinnosti zaměstnavatele týkající se placení odvodů jeho jménem, aniž jsou dotčeny základní povinnosti zaměstnavatele. Zaměstnavatel zašle oznámení o takovém ujednání příslušné instituci tohoto členského státu.

HLAVA III

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O RŮZNÝCH DRUZÍCH DÁVEK

KAPITOLA I

Dávky v nemoci, mateřství a rovnocenné otcovské dávky

Článek 22

Obecná prováděcí pravidla

1. Příslušné orgány nebo instituce zajistí, aby byly pojištěným osobám k dispozici veškeré nezbytné informace týkající se postupů a podmínek poskytování věcných dávek, pokud jsou tyto dávky pobírány na území jiného členského státu, než je členský stát příslušné instituce.
2. Bez ohledu na čl. 5 písm. a) základního nařízení může povinnost nést náklady na dávky podle článku 22 základního nařízení přejít na členský stát pouze tehdy, pokud pojištěná osoba požádala o důchod podle právních předpisů tohoto členského státu, nebo pokud v souladu s články 23 až 30 základního nařízení pobírá pojištěná osoba důchod podle právních předpisů tohoto členského státu.

Článek 23

Systém použitelný v případě existence více systémů v členském státě bydliště nebo pobytu

Pokud právní předpisy členského státu bydliště nebo pobytu zahrnují více než jeden systém nemocenského, mateřského a otcovského pojištění pro více kategorií pojištěných osob, jsou ustanoveními použitelnými na základě článku 17, čl. 19 odst. 1, článků 20, 22, 24 a 26 základního nařízení ustanovení právních předpisů týkající se všeobecného systému pro zaměstnané osoby.

Článek 24

Bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě

1. Pro účely článku 17 základního nařízení jsou pojištěná osoba nebo její rodinní příslušníci povinni se zaregistrovat u instituce místa bydliště. Jejich nárok na věcné dávky v členském státě bydliště musí být potvrzen dokumentem vydaným příslušnou institucí na žádost pojištěné osoby nebo na žádost instituce místa bydliště.
2. Dokument uvedený v odstavci 1 zůstává v platnosti, dokud příslušná instituce neinformuje instituci místa bydliště o jeho zrušení.

Instituce místa bydliště uvedomí příslušnou instituci o každé registraci podle odstavce 1 a o všech změnách nebo o zrušení této registrace.

3. Tento článek se použije obdobně na osoby uvedené v člancích 22, 24, 25 a 26 základního nařízení.

Článek 25

Pobyt v jiném členském státě než v příslušném členském státě

A) Postup a rozsah nároku

1. Pro účely článku 19 základního nařízení předloží pojištěná osoba poskytovatel zdravotní péče v členském státě pobytu dokument vydaný její příslušnou institucí potvrzující její nárok na věcné dávky. Nemá-li pojištěná osoba takový dokument k

dispozici, obrátí se instituce místa pobytu na žádost nebo v jiných nutných případech na příslušnou instituci, aby tento dokument získala.

2. Tento dokument potvrzuje, že pojištěná osoba má nárok na věcné dávky v souladu s podmínkami stanovenými v článku 19 základního nařízení za stejných podmínek, jako jsou podmínky vztahující se na osoby pojištěné podle právních předpisů členského státu pobytu.
3. Věcné dávky uvedené v čl. 19 odst. 1 základního nařízení se vztahují k věcným dávkám poskytovaným v členském státě pobytu v souladu s jeho právními předpisy a nezbytným ze zdravotních důvodů s cílem zabránit tomu, aby byla pojištěná osoba nucena vrátit se před koncem plánované doby pobytu do příslušného členského státu, aby se zde podrobila nezbytnému léčení.

B) Postup a pravidla úhrady a náhrady věcných dávek

4. Jestliže pojištěná osoba skutečně nesla náklady na veškeré věcné dávky poskytované podle článku 19 základního nařízení nebo jejich část a pokud právní předpisy používané institucí místa pobytu umožňují náhrady těchto nákladů pojištěné osobě, může tato osoba zaslat žádost o náhradu instituci místa pobytu. V takovém případě uvedená instituce této osobě přímo nahradí částku nákladů odpovídající těmto dávkám v mezích a za podmínek sazeb náhrad stanovených v právních předpisech, které uplatňuje.
5. Nebylo-li o náhradu těchto nákladů požádáno přímo u instituce místa pobytu, nahradí vzniklé náklady dotyčné osobě příslušná instituce v souladu se sazbami náhrad uplatňovanými institucí místa pobytu nebo v souladu s částkami, které by se nahrazovaly instituci místa pobytu, pokud by se v daném případě použil článek 62 prováděcího nařízení.

Instituce místa pobytu poskytne příslušné instituci na její žádost veškeré nezbytné informace o těchto sazbách nebo částkách.

6. Odchylně od odstavce 5 může příslušná instituce přistoupit k náhradě vzniklých nákladů v mezích a na základě sazeb náhrad stanovených v právních předpisech, které uplatňuje, jestliže pojištěná osoba souhlasila s tím, že se na ni toto ustanovení použije.

7. Nestanoví-li právní předpisy členského státu pobytu v dotyčném případě náhradu podle odstavců 4 a 5, může příslušná instituce uhradit příslušné náklady v mezích a za podmínek sazeb náhrad stanovených v právních předpisech, které uplatňuje, aniž je nezbytný souhlas pojištěné osoby.
8. Náhrada poskytnutá pojištěné osobě nesmí být v žádném případě vyšší než částka nákladů, které jí ve skutečnosti vznikly.
9. Pokud se jedná o velké výdaje, může příslušná instituce vyplatit pojištěné osobě přiměřenou zálohu, jakmile tato osoba podá u instituce žádost o náhradu.

C) Rodinní příslušníci

10. Odstavce 1 až 9 se použijí obdobně i na rodinné příslušníky pojištěné osoby.

Článek 26

Plánované léčení

A) Povolovací řízení

1. Pro účely čl. 20 odst. 1 základního nařízení je pojištěná osoba povinna předložit instituci místa pobytu dokument vydaný příslušnou institucí. Pro účely tohoto článku se příslušnou institucí rozumí instituce, která nese náklady na plánované léčení; v případech uvedených v čl. 20 odst. 4 a čl. 27 odst. 5 základního nařízení, kdy jsou věcné dávky poskytované v členském státě bydliště hrazeny na základě pevně stanovených částek, se příslušnou institucí rozumí instituce místa bydliště.
2. Pokud pojištěná osoba nemá v příslušném členském státě bydliště, požádá o povolení instituci místa bydliště, která ji neprodleně předá příslušné instituci.

V tomto případě instituce místa bydliště v prohlášení potvrdí, zda jsou v členském státě bydliště splněny podmínky stanovené v čl. 20 odst. 2 druhé větě základního nařízení.

Příslušná instituce může odmítnout vydat požadované povolení pouze tehdy, pokud v souladu s posouzením institucí místa bydliště nejsou podmínky stanovené v čl. 20

odst. 2 druhé větě základního nařízení v členském státě bydliště pojištěné osoby splněny nebo pokud může být stejné léčení poskytnuto v příslušném členském státě samotném, a to ve lhůtě lékařsky odůvodnitelné a s ohledem na aktuální zdravotní stav a pravděpodobný průběh nemoci dotyčné osoby.

Příslušná instituce informuje instituci místa bydliště o svém rozhodnutí.

Pokud příslušná instituce v rámci lhůt stanovených vnitrostátními právními předpisy neodpoví, považuje se povolení za udělené.

3. Pokud pojištěná osoba, která nemá v příslušném členském státě bydliště, potřebuje neodkladné a životně důležité léčení a povolení nelze v souladu s čl. 20 odst. 2 druhou větou základního nařízení odmítnout, udělí povolení jménem příslušné instituce instituce místa bydliště a příslušnou instituci neprodleně informuje.

Příslušná instituce je povinna akceptovat lékařský nález a postupy léčení v souvislosti s potřebou neodkladného a životně důležitého léčení, o nichž rozhodnou lékaři uznaní institucí místa bydliště, která vydává povolení.

4. Příslušná instituce si ponechává právo dát kdykoli během postupu udělování povolení pojištěnou osobu v členském státě pobytu nebo bydliště vyšetřit lékařem podle své vlastní volby.
5. Aniž je dotčeno jakékoli rozhodnutí o povolení, instituce místa pobytu informuje příslušnou instituci, pokud se zdá z lékařského hlediska vhodné doplnit léčení, na které se stávající povolení vztahuje.

B) Úhrada nákladů na věcné dávky vzniklých pojištěné osobě

6. Aniž je dotčen odstavec 7, použijí se čl. 25 odst. 4 a 5 prováděcího nařízení obdobně.
7. Pokud pojištěná osoba sama skutečně nesla veškeré náklady na povolenou lékařskou péči nebo jejich část a pokud jsou náklady, které je příslušná instituce povinna instituci místa pobytu nebo pojištěné osobě podle odstavce 6 uhradit (skutečné

náklady), nižší než náklady, které by musela za stejnou péči uhradit v příslušném členském státě (pomyslné náklady), uhradí příslušná instituce na požádání náklady na péči vzniklé pojištěné osobě až do výše, o kterou jsou pomyslné náklady vyšší než skutečné náklady. Uhrazená částka nesmí nicméně přesáhnout náklady, které pojištěné osobě ve skutečnosti vznikly, a může zohlednit částku, kterou by pojištěná osoba musela zaplatit, pokud by léčení bylo poskytnuto v příslušném členském státě.

C) Úhrada cestovních výdajů a výdajů za pobyt v souvislosti s plánovaným léčením

8. V případě, že vnitrostátní právní předpisy příslušné instituce stanoví náhradu cestovních výdajů a výdajů za pobyt, které nelze oddělit od léčení pojištěné osoby, přebírá tato instituce udělením povolení k léčení v jiném členském státě dané náklady za dotyčnou osobu a v případě potřeby za osobu, která ji musí doprovázet.

D) Rodinní příslušníci

9. Odstavce 1 až 8 se použijí obdobně i na rodinné příslušníky pojištěné osoby.

Článek 27

Peněžité dávky týkající se pracovní neschopnosti v případě pobytu nebo bydliště v členském státě jiném než příslušném členském státě

A) Postup, který má dodržovat pojištěná osoba

1. Pokud právní předpisy příslušného členského státu vyžadují, aby pojištěná osoba k získání nároku na peněžité dávky v pracovní neschopnosti podle čl. 21 odst. 1 základního nařízení předložila potvrzení, požádá pojištěná osoba lékaře členského státu bydliště, který posoudil její zdravotní stav, o potvrzení o její pracovní neschopnosti a pravděpodobné době jejího trvání.
2. Pojištěná osoba toto potvrzení zašle příslušné instituci ve lhůtě stanovené právními předpisy příslušného členského státu.

3. Pokud lékaři poskytující léčení v členském státě bydliště nevydávají potvrzení o pracovní neschopnosti a pokud se taková osvědčení podle právních předpisů příslušného členského státu požadují, obrátí se dotyčná osoba přímo na instituci místa bydliště. Tato instituce neprodleně zajistí lékařské posouzení pracovní neschopnosti dané osoby a vydání osvědčení podle odstavce 1. Toto potvrzení se neprodleně předá příslušné instituci.
3. Předání dokumentu uvedeného v odstavcích 1, 2 a 3 nezavazuje pojištěnou osobu povinnostmi stanovených použitelnými právními předpisy, zvláště vůči jejímu zaměstnavateli. Je-li to vhodné, mohou zaměstnavatel nebo příslušná instituce vyzvat zaměstnance, aby se účastnil činností zaměřených na podporu nebo pomoc při jeho návratu do zaměstnání.

B) Postup, který má dodržovat instituce členského státu bydliště

5. Na žádost příslušné instituce provede instituce místa bydliště veškeré nezbytné administrativní kontroly nebo lékařské prohlídky dotyčné osoby v souladu s právními předpisy uplatňovanými touto institucí místa bydliště. Zprávu vyšetřujícího lékaře, která se týká zejména pravděpodobné délky pracovní neschopnosti, předá instituce místa bydliště neprodleně příslušné instituci.

C) Postup, který má dodržovat příslušná instituce

6. Příslušná instituce si ve všech případech vyhrazuje právo nechat pojištěnou osobu vyšetřit lékařem podle svého výběru.
7. Aniž je dotčen čl. 21 odst. 1 druhá věta základního nařízení, vyplatí příslušná instituce peněžité dávky přímo dotyčné osobě a v případě potřeby to oznámí instituci místa bydliště.
8. Pro účely čl. 21 odst. 1 základního nařízení mají údaje uvedené v potvrzení o pracovní neschopnosti pojištěné osoby vydaném v jiném členském státě na základě lékařských nálezů vyšetřujícího lékaře nebo instituce stejnou právní hodnotu jako potvrzení vydané v příslušném členském státě.
9. Jestliže příslušná instituce rozhodne, že poskytnutí peněžitých dávek zamítne, oznámí své rozhodnutí pojištěné osobě a zároveň o tom uvědomí instituci místa

bydliště.

D) Postup v případě pobytu v jiném členském státě než v příslušném členském státě

10. Odstavce 1 až 9 se použijí obdobně, pokud pojištěná osoba pobývá v jiném členském státě než v příslušném členském státě.

Článek 28

Peněžité dávky dlouhodobé péče v případě pobytu nebo bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě

A) Postup, který má dodržovat pojištěná osoba

1. K uplatnění nároku na peněžité dávky dlouhodobé péče podle čl. 21 odst. 1 základního nařízení se pojištěná osoba obrátí na příslušnou instituci. Příslušná instituce o tom v případě potřeby informuje instituci místa bydliště.

B) Postup, který má dodržovat instituce místa bydliště

2. Na žádost příslušné instituce prošetří instituce místa bydliště stav pojištěné osoby, pokud jde o její potřebu dlouhodobé péče. Příslušná instituce poskytne instituci místa bydliště za účelem tohoto šetření veškeré nezbytné informace.

C) Postup, který má dodržovat příslušná instituce

3. Aby mohla určit míru potřeby dlouhodobé péče, má příslušná instituce právo nechat pojištěnou osobu vyšetřit lékařem nebo jiným odborníkem podle svého výběru.
4. Ustanovení čl. 27 odst. 7 prováděcího nařízení se použijí obdobně.

D) Postup v případě pobytu v jiném členském státě než v příslušném členském státě

5. Odstavce 1 až 4 se použijí obdobně, pokud pojištěná osoba pobývá v jiném členském státě než v příslušném členském státě.

E) Rodinní příslušníci

6. Odstavce 1 až 5 se použijí obdobně i na rodinné příslušníky pojištěné osoby.

Článek 29

Použití článku 28 základního nařízení

Pokud členský stát, ve kterém bývalý příhraniční pracovník naposledy vykonával svoji činnost, již není příslušným členským státem a pokud bývalý příhraniční pracovník nebo jeho rodinný příslušník do tohoto státu cestuje za účelem pobírání věcných dávek podle článku 28 základního nařízení, musí instituci místa pobytu předložit dokument vydaný příslušnou institucí.

Článek 30

Odvody důchodců

Pobírá-li osoba důchod z více než jednoho členského státu, výše odvodů srážených z veškerých vyplácených důchodů nesmí být v žádném případě vyšší než částka srážená osobě, která pobírá od příslušného členského státu stejně vysoký důchod.

Článek 31

Použití článku 34 základního nařízení

- A) Postup, který má dodržovat příslušná instituce
1. Příslušná instituce uvědomí dotyčnou osobu o ustanovení článku 34 základního nařízení, které se týká vyloučení souběhu dávek. Použití takových pravidel musí osobě, která nemá bydliště na území příslušného členského státu, zajistit nárok na dávky alespoň ve stejné celkové výši nebo hodnotě, na kterou by měla nárok, kdyby měla bydliště v tomto členském státě.
 2. Příslušná instituce rovněž informuje instituci místa bydliště nebo pobytu o vyplácení peněžitých dávek dlouhodobé péče, pokud právní předpisy uplatňované institucí místa bydliště nebo pobytu stanoví věcné dávky dlouhodobé péče, které jsou obsaženy v seznamu uvedeném v čl. 34 odst. 2 základního nařízení.
- B) Postup, který má dodržovat instituce místa bydliště nebo místa pobytu

3. Po obdržení informací podle odstavce 2 informuje instituce místa bydliště nebo místa pobytu příslušnou instituci neprodleně o všech věcných dávkách dlouhodobé péče určených k témuž účelu poskytnutých dané osobě podle příslušných právních předpisů, a o použitelné sazbě náhrady.
4. Správní komise podle potřeby přijme prováděcí opatření k tomuto článku.

Článek 32

Zvláštní prováděcí opatření

1. Pokud je určitá osoba nebo skupina osob na základě žádosti osvobozena od povinného nemocenského pojištění, a tyto osoby tudíž nejsou zahrnuty do systému nemocenského pojištění, na který se vztahuje základní nařízení, nevzniká instituci jiného členského státu pouze na základě tohoto osvobození povinnost nést náklady na věcné nebo peněžité dávky poskytnuté těmto osobám nebo jejich rodinnému příslušníku podle hlavy III kapitoly I základního nařízení.
2. V případě členských států uvedených v příloze 2 se ustanovení hlavy III kapitoly I základního nařízení týkající se věcných dávek použijí na osoby, které mají nárok na věcné dávky, výhradně na základě zvláštního systému pro úředníky a pouze v rozsahu uvedeném v daném systému.

Instituci jiného členského státu nevzniká pouze na základě těchto důvodů povinnost nést náklady na věcné nebo peněžité dávky poskytnuté těmto osobám nebo jejich rodinným příslušníkům.

3. Pokud osoby uvedené v odstavcích 1 a 2 a jejich rodinní příslušníci mají bydliště v členském státě, v němž nárok na věcné dávky není podmíněn pojištěním nebo činností zaměstnance nebo osoby samostatně výdělečně činné, jsou povinny uhradit v plné výši náklady na věcné dávky poskytnuté v zemi jejich bydliště.

KAPITOLA II

Dávky při pracovních úrazech a nemocech z povolání

Článek 33

Nárok na věcné dávky a na peněžité dávky v případě bydliště nebo pobytu v jiném členském státě než v příslušném členském státě

1. Pro účely článku 36 základního nařízení se obdobně použijí postupy stanovené v člancích 24 až 27 prováděcího nařízení.
2. Pokud jsou v rámci vnitrostátních právních předpisů členského státu bydliště nebo pobytu poskytovány zvláštní věcné dávky v souvislosti s pracovními úrazy a nemocemi z povolání, instituce tohoto členského státu o tom neprodleně uvědomí příslušnou instituci.

Článek 34

Postup v případě pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, k nimž došlo v jiném členském státě než v příslušném členském státě

1. Dojde-li k pracovnímu úrazu nebo je-li nemoc z povolání lékařem poprvé zjištěna v jiném členském státě než v příslušném členském státě, musí být prohlášení nebo oznámení o pracovním úrazu nebo o nemoci z povolání, pokud ve vnitrostátních právních předpisech takové prohlášení nebo oznámení existuje, vydáno v souladu s právními předpisy příslušného členského státu, aniž by byly případně dotčeny ostatní právní předpisy platné na území členského státu, v němž došlo k pracovnímu úrazu nebo v němž byla poprvé lékařem zjištěna nemoc z povolání, které v takovém případě zůstávají použitelné. Prohlášení nebo oznámení bude zasláno příslušné instituci.
2. Instituce členského státu, na jehož území k pracovnímu úrazu došlo nebo na jehož území byla nemoc z povolání lékařem poprvé zjištěna, zašle příslušné instituci lékařská potvrzení vydaná na území tohoto členského státu.
3. Pokud je v případě úrazu, ke kterému došlo cestou na pracoviště nebo z pracoviště na území jiného členského státu, než je příslušný členský stát, nutné provést vyšetřování na

území dříve uvedeného státu s cílem stanovit nárok na příslušné dávky, může příslušná instituce pro tento účel jmenovat osobu a uvědomit o tom orgány uvedeného členského státu. Instituce ve vzájemné spolupráci posoudí veškeré příslušné údaje a prostudují zprávy a veškeré další dokumenty týkající se úrazu.

4. Po skončení léčení je příslušné instituci na její žádost zaslána podrobná zpráva, k níž jsou přiložena lékařská potvrzení o trvalých následcích úrazu nebo nemoci, a zejména o aktuálním stavu zraněné osoby a o zotavení ze zranění nebo jejich stabilizaci. Příslušné poplatky hradí instituce místa bydliště nebo případně místa pobytu podle tarifů používaných touto institucí na náklady příslušné instituce.
5. Na žádost instituce místa bydliště nebo případně místa pobytu jí příslušná instituce oznámí rozhodnutí určující datum zotavení ze zranění nebo jejich stabilizace, a popřípadě rozhodnutí týkající se poskytování důchodu.

Článek 35

Pochybnosti, zda se jedná o pracovní úraz nebo nemoc z povolání

1. Pokud příslušná instituce zpochybní možnost použití právních předpisů vztahujících se na pracovní úrazy nebo nemoci z povolání podle čl. 36 odst. 2 základního nařízení, uvědomí o tom neprodleně instituci místa bydliště nebo místa pobytu, jež poskytla věcné dávky, které se v tomto případě budou považovat za dávky nemocenského pojištění.
2. Po přijetí konečného rozhodnutí v dané věci o něm příslušná instituce neprodleně uvědomí instituci místa bydliště nebo místa pobytu, která poskytla věcné dávky.

V případě, že se nejedná o pracovní úraz ani nemoc z povolání, věcné dávky budou poskytovány i nadále v rámci nemocenského pojištění, pokud na ně má dotyčná osoba nárok.

V případě, že se jedná o pracovní úraz nebo nemoc z povolání, se věcné dávky v nemoci poskytované příslušné osobě považují za dávky při pracovním úrazu nebo v nemoci z povolání ode dne, kdy byl lékařem poprvé zjištěn pracovní úraz nebo nemoc z povolání.

3. Obdobně se použije čl. 6 odst. 5 druhý pododstavec prováděcího nařízení.

Článek 36

Postup v případě vystavení nebezpečí nemoci z povolání ve více členských státech

1. V případě uvedeném v článku 38 základního nařízení se prohlášení nebo oznámení o nemoci z povolání zasílá příslušné instituci pro nemoci z povolání toho státu, podle jehož právních předpisů dotyčná osoba naposledy vykonávala činnost, která může danou nemoc vyvolat. Zjistí-li instituce, které bylo prohlášení nebo oznámení zasláno, že činnost, která může danou nemoc z povolání vyvolat, byla naposledy vykonávána podle právních předpisů jiného členského státu, zašle prohlášení nebo oznámení a všechna doprovodná potvrzení odpovídající instituci tohoto členského státu.
2. Zjistí-li instituce členského státu, podle jehož právních předpisů dotyčná osoba naposledy vykonávala činnost, která může vyvolat danou nemoc z povolání, že dotyčná osoba nebo její pozůstalí nesplňují podmínky těchto právních předpisů, mimo jiné proto, že dotyčná osoba v uvedeném členském státě nevykonávala činnost, která vyvolala nemoc z povolání, nebo proto, že uvedený členský stát neuznává danou nemoc za nemoc z povolání, zašle tato instituce neprodleně instituci toho členského státu, podle jehož právních předpisů dotyčná osoba dříve vykonávala činnost, která může vyvolat danou nemoc z povolání, prohlášení nebo oznámení a všechna doprovodná potvrzení, včetně nálezů a lékařských zpráv vyhotovených dříve uvedenou institucí.
3. V případě potřeby postupují instituce postupem uvedeným v odstavci 2 zpět až k odpovídající instituci členského státu, podle jehož právních předpisů dotyčná osoba poprvé vykonávala činnost, která může vyvolat danou nemoc z povolání.

Článek 37

Výměna informací mezi institucemi a placení záloh v případě opravných prostředků proti rozhodnutí o zamítnutí

1. V případě podání opravného prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí dávek přijatému institucí jednoho z členských států, podle jehož právních předpisů dotyčná osoba vykonávala činnost, která může vyvolat danou nemoc z povolání, uvědomí o tom tuto instituce instituci, jíž bylo zasláno prohlášení nebo oznámení, postupem podle čl. 36 odst. 2 prováděcího nařízení a následně ji uvědomí o konečném rozhodnutí.
2. Vznikl-li určité osobě nárok na dávky podle právních předpisů uplatňovaných institucí, jíž bylo zasláno prohlášení nebo oznámení, vyplatí tato instituce zálohy, jejichž výše je případně stanovena po poradě s institucí, proti jejímuž rozhodnutí byl podán opravný prostředek, a to tak, aby se zabránilo přeplatkům. Posledně uvedená instituce uhradí částku vyplacených záloh, pokud je na základě odvolacího řízení povinna dávky poskytnout. Tato částka se pak odečte z celkové výše dávek splatných dotyčné osobě postupem podle článků 72 a 73 prováděcího nařízení.
3. Obdobně se použije čl. 6 odst. 5 druhý pododstavec prováděcího nařízení.

Článek 38

Zhoršení nemoci z povolání

V případech uvedených v článku 39 základního nařízení je žadatel povinen poskytnout instituci členského státu, u níž uplatňuje své nároky na dávky, veškeré informace týkající se dříve přiznaných dávek v případě dané nemoci z povolání. Tato instituce se může obrátit na jakoukoli jinou instituci, jež byla dříve příslušná, aby získala informace, které považuje za nezbytné.

Článek 39

Posouzení stupně pracovní neschopnosti v případě pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, k nimž došlo dříve nebo následně

Pokud byla dřívější nebo pozdější pracovní neschopnost způsobena úrazem, ke kterému došlo v době, kdy se na dotyčnou osobu vztahovaly právní předpisy členského státu, který nerozlišuje podle původu pracovní neschopnosti, příslušná instituce nebo subjekt určený příslušným orgánem daného členského státu:

- a) na žádost příslušné instituce jiného členského státu poskytne údaje o stupni dřívější nebo následné pracovní neschopnosti a, tam kde je to možné, informace umožňující stanovit, zda je pracovní neschopnost důsledkem pracovního úrazu ve smyslu právních předpisů uplatňovaných institucí druhého členského státu;
- b) v souladu s použitelnými právními předpisy při stanovení nároku na dávky a výše dávek přihlíží ke stupni pracovní neschopnosti způsobené těmito dřívějšími nebo následnými případy.

Článek 40

Podávání a prošetřování žádostí o důchod nebo o dodatkové dávky

Pro přiznání důchodu nebo dodatkových dávek podle právních předpisů členského státu je dotyčná osoba nebo její pozůstalí s bydlištěm na území jiného členského státu povinni podat žádost podle potřeby buď u příslušné instituce, nebo u instituce místa bydliště, která ji postoupí příslušné instituci.

Žádost obsahuje informace požadované právními předpisy uplatňovanými příslušnou institucí.

Článek 41

Zvláštní prováděcí opatření

1. V případě členských států uvedených v příloze 2 se ustanovení hlavy III kapitoly 2 základního nařízení týkající se věcných dávek použijí na osoby, které mají nárok na věcné dávky výhradně na základě zvláštního systému pro úředníky, a pouze v rozsahu uvedeném v dané příloze.
2. Obdobně se použije čl. 32 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 32 odst. 3 prováděcího nařízení.

KAPITOLA III

Pohřebné

Článek 42

Žádost o pohřebné

Pro účely článků 42 a 43 základního nařízení se žádost o pohřebné zasílá buď příslušné instituci, nebo instituci místa bydliště žadatele, která ji postoupí příslušné instituci.

Žádost obsahuje informace požadované právními předpisy uplatňovanými příslušnou institucí.

KAPITOLA IV

Dávky v invaliditě a starobní a pozůstalostní důchody

Článek 43

Doplňující ustanovení pro výpočet dávky

1. Pro účely výpočtu teoretické výše a skutečné výše dávky v souladu s čl. 52 odst. 1 písm. b) základního nařízení se použijí pravidla stanovená v čl. 12 odst. 3, 4, 5 a 6 prováděcího nařízení.
2. Neberou-li se v úvahu doby dobrovolného nebo dobrovolného pokračujícího pojištění podle čl. 12 odst. 3 prováděcího nařízení, vypočítá instituce členského státu, podle jehož právních předpisů byly tyto doby pojištění získány, částku odpovídající těmto dobám podle

ustanovení právních předpisů používaných v tomto členském státě. Skutečná výše dávky vypočtená podle čl. 52 odst. 1 písm. b) základního nařízení se zvýší o částku odpovídající dobám dobrovolného nebo dobrovolného pokračujícího pojištění.

3. Instituce každého členského státu vypočítá podle právních předpisů, které uplatňuje, výši náležející dávky, která odpovídá dobám dobrovolného nebo dobrovolného pokračujícího pojištění a na kterou se podle čl. 53 odst. 3 písm. c) základního nařízení nevztahují pravidla jiného členského státu o odnětí, snížení nebo pozastavení dávek.

Pokud neumožňují příslušné instituci jí uplatňované právní předpisy přímo určit tuto částku, protože dané právní předpisy přiřazují dobám pojištění různé hodnoty, může být stanovena pomyslná částka. Správní komise stanoví způsoby stanovení této pomyslné částky.

Článek 44

Zohlednění dob péče o dítě

1. Pro účely tohoto článku se „dobou péče o dítě“ rozumí každá doba, která se započítává podle právních předpisů členského státu v oblasti důchodů nebo která zakládá nárok na doplatek k důchodu výslovně z toho důvodu, že daná osoba pečovala o dítě, bez ohledu na způsob výpočtu těchto dob pojištění a bez ohledu na to, zda tyto doby vzniknou během péče o dítě nebo jsou přiznány zpětně.
2. Pokud se podle práva členského státu, který je příslušný podle hlavy II základního nařízení, k době péče o dítě nepřihlíží, instituce členského státu, jehož právní předpisy podle hlavy II základního nařízení se na dotyčnou osobu vztahovaly z důvodu výkonu činnosti formou zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti ke dni, kdy podle těchto právních předpisů doba péče o dítě začala být u dotyčného dítěte brána v úvahu, zůstává nadále odpovědná za zohlednění této doby jako doby péče o dítě podle jeho právních předpisů, jako by taková péče o dítě probíhala na jeho vlastním území.
3. Odstavec 2 se nepoužije, pokud se na dotyčnou osobu vztahují nebo začnou vztahovat právní předpisy jiného členského státu z důvodu výkonu zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti.

Článek 45
Žádost o dávky

- A) Podání žádosti o dávky podle právních předpisů typu A v souladu s čl. 44 odst. 2 základního nařízení.
1. Pro pobírání dávek podle právních předpisů typu A v souladu s čl. 44 odst. 2 základního nařízení podá žadatel žádost instituci členského státu, jehož právní předpisy se na něj vztahovaly v době vzniku pracovní neschopnosti následované invaliditou nebo zhoršením invalidity, nebo instituci místa bydliště, která poté žádost předá první instituci.
 2. Pokud byly poskytovány peněžité dávky v nemoci, datum, k němuž poskytování těchto dávek skončí, se případně považuje za datum podání žádosti o důchod.
 3. V případě uvedeném v čl. 47 odst. 1 základního nařízení sdělí instituce, u níž byla dotyčná osoba naposledy pojištěna, instituci, která dávky původně vyplácela, výši částky a datum zahájení výplaty dávek podle použitelných právních předpisů. Od tohoto data jsou dávky, které dotyčné osobě náležely před zhoršením invalidity, odňaty nebo sníženy na doplatek uvedený v čl. 47 odst. 2 základního nařízení.
- B) Podávání jiných žádostí o dávky
4. V situacích jiných než podle odstavce 1 podá žadatel žádost instituci svého místa bydliště nebo instituci členského státu, jehož právní předpisy se na žadatele naposledy vztahovaly. Pokud se na dotyčnou osobu nikdy nevztahovaly právní předpisy uplatňované institucí místa bydliště, tato instituce předá žádost instituci členského státu, jehož právní předpisy se na žadatele naposledy vztahovaly.
 5. Datum podání žádosti platí pro všechny dotčené instituce.
 6. Odchylně od článku 5 se v případě, že žadatel, přestože o to byl požádán, neoznámí skutečnost, že byl zaměstnán nebo měl bydliště v jiných členských státech, za datum podání žádosti instituci uplatňující dané právní předpisy, s výhradou příznivější úpravy v těchto právních předpisech, považuje datum, k němuž žadatel doplní svoji původní žádost nebo podá novou žádost týkající se jeho chybějících dob zaměstnání

nebo bydlení v členském státě.

Článek 46

Potvrzení a informace, které musí žadatel přiložit k žádosti

1. Žadatel podává žádost v souladu s právními předpisy uplatňovanými institucí uvedenou v čl. 45 odst. 1 nebo 4 prováděcího nařízení a přiloží k ní podpůrné doklady požadované uvedenými právními předpisy. Žadatel předloží zejména všechny dostupné relevantní údaje a podpůrné doklady týkající se dob pojištění (instituce, identifikační čísla), zaměstnání (zaměstnavatelé) nebo samostatné výdělečné činnosti (povaha a místo výkonu činnosti) a bydlení (adresy), které mohly být získány podle jiných právních předpisů, jakož i délku těchto dob pojištění.
2. Pokud v souladu s čl. 50 odst. 1 základního nařízení žadatel žádá o odklad přiznání dávek ve stáří podle právních předpisů jednoho nebo více členských států, uvede tuto skutečnost ve své žádosti a upřesní, podle kterých právních předpisů žádá o odklad dávek. S cílem umožnit žadateli uplatnit toto právo oznámí dotyčná instituce žadateli na jeho žádost veškeré informace, které má k dispozici, aby žadatel mohl posoudit důsledky souběžného nebo postupného přiznání dávek, o něž může žádat.
3. Pokud žadatel vezme zpět žádost o dávky stanovené právními předpisy konkrétního členského státu, takové zpětvzetí se nepovažuje za souběžné zpětvzetí žádostí o dávky podle právních předpisů ostatních členských států.

Článek 47

Zpracování žádostí dotyčnými institucemi

A) Kontaktní instituce

1. Instituce, které se žádost o dávky podává nebo předává v souladu s čl. 45 odst. 1 nebo 4 prováděcího nařízení, se dále označuje jako „kontaktní instituce“. Instituce

místa bydliště se neoznačuje jako kontaktní instituce, pokud se právní předpisy uplatňované danou institucí na dotyčnou osobu nikdy nevztahovaly.

Kromě zpracování žádosti o dávky podle právních předpisů uplatňovaných danou institucí podporuje tato instituce ve funkci kontaktní instituce výměnu údajů, sdělování rozhodnutí a činnosti nezbytné pro zpracování žádosti dotyčnými institucemi a poskytuje žadateli na jeho žádost veškeré informace týkající se aspektů tohoto zpracování z hlediska Společenství a pravidelně ho informuje o jeho vývoji.

B) Zpracování žádostí o dávky podle právních předpisů typu A v souladu s článkem 44 základního nařízení.

2. V případě uvedeném v čl. 44 odst. 3 základního nařízení předá kontaktní instituce veškeré dokumenty týkající se dotyčné osoby instituci, u níž byla tato osoba dříve pojištěna a která bude tento případ dále zpracovávat.
3. Články 48 až 52 prováděcího nařízení se pro zpracování žádostí uvedených v článku 44 základního nařízení nepoužijí.

C) Zpracování jiných žádostí o dávky

4. V situacích jiných než podle odstavce 2 kontaktní instituce neprodleně zašle žádosti o dávky spolu se všemi dokumenty, které má k dispozici, a případně s relevantními dokumenty předloženými žadatelem všem dotčeným institucím, aby mohly souběžně zahájit zpracování dané žádosti. Kontaktní instituce oznámí ostatním institucím doby pojištění nebo bydlení, na které se vztahují její právní předpisy. Uvede rovněž, které dokumenty budou předloženy později, a žádost co nejdříve doplní.
5. Každá z dotyčných institucí oznámí kontaktní instituci a ostatním dotyčným institucím co nejdříve doby pojištění nebo bydlení, na které se vztahují její právní předpisy.
6. Každá z dotyčných institucí vypočte výši dávek v souladu s článkem 52 základního nařízení a oznámí kontaktní instituci a ostatním dotyčným institucím své rozhodnutí o výši splatných dávek a jakékoli informace požadované pro účely článků 53 až 55 základního nařízení.

7. Pokud instituce na základě informací podle odstavců 4 a 5 tohoto článku zjistí, že se použije čl. 46 odst. 2 nebo čl. 57 odst. 2 nebo 3 základního nařízení, informuje o tom kontaktní instituci a ostatní dotyčné instituce.

Článek 48

Oznamování rozhodnutí žadateli

1. Každá instituce oznámí žadateli své rozhodnutí v souladu s použitelnými právními předpisy. V každém rozhodnutí se uvedou možnosti opravných prostředků a lhůty pro jejich uplatnění. Jakmile byla kontaktní instituce vyrozuměna o všech rozhodnutích přijatých každou institucí, zašle žadateli a ostatním dotyčným institucím souhrn těchto rozhodnutí. Vzor souhrnu vypracuje správní komise. Tento souhrn se žadateli zasílá v jazyce instituce nebo na žádost žadatele v libovolném jazyce, který si zvolí a který je uznán jako úřední jazyk orgánů Společenství v souladu s článkem 290 Smlouvy.
2. Pokud se žadatel po obdržení souhrnu domnívá, že jeho práva mohla být nepříznivě ovlivněna vzájemným působením rozhodnutí přijatých dvěma nebo více institucemi, má tento žadatel právo na přezkum rozhodnutí dotyčnými institucemi ve lhůtách stanovených v příslušných vnitrostátních právních předpisech. Tyto lhůty začínají běžet dnem obdržení souhrnu. Žadatel je o výsledku přezkumu písemně vyrozuměn.

Článek 49

Určení stupně invalidity

1. Použije-li se čl. 46 odst. 3 základního nařízení, jedinou institucí, která je oprávněna rozhodnout o stupni invalidity žadatele, je kontaktní instituce, pokud právní předpisy uplatňované touto institucí jsou zahrnuty v příloze VII základního nařízení, nebo v opačném případě instituce, jejíž právní předpisy jsou zahrnuty v uvedené příloze a jejíž právní předpisy se na žadatele naposledy vztahovaly. Daná instituce toto rozhodnutí přijme, jakmile je schopna určit, zda jsou splněny podmínky nároku stanovené použitelnými právními předpisy, a případně s přihlédnutím k článkům 6 a 51 základního nařízení. Toto rozhodnutí neprodleně oznámí ostatním dotčeným institucím.

Nejsou-li splněny jiné podmínky nároku stanovené použitelnými právními předpisy než ty, které se týkají stupně invalidity, s přihlédnutím k článkům 6 a 51 základního nařízení, kontaktní instituce o tom neprodleně uvědomí příslušnou instituci členského státu, jehož právní předpisy se na žadatele naposledy vztahovaly. Tato příslušná instituce je zmocněna přijmout rozhodnutí ohledně stupně invalidity žadatele, pokud jsou splněny podmínky způsobilosti stanovené použitelnými právními předpisy. Toto rozhodnutí oznámí neprodleně ostatním dotčeným institucím.

Při určování podmínek nároku může být věc případně za stejných podmínek vrácena příslušné instituci v oblasti invalidity členského státu, jehož právní předpisy se na žadatele poprvé vztahovaly.

2. V případě, kdy se čl. 46 odst. 3 základního nařízení nepoužije, má při určení stupně invalidity každá instituce v souladu se svými předpisy možnost nechat stav žadatele posoudit lékařem nebo jiným znalcem podle vlastního výběru. Instituce členského státu však přihlíží k dokumentům, lékařským zprávám a informacím správní povahy získaným institucí kteréhokoli jiného členského státu, jako kdyby byly vydány v jejím vlastním členském státě.

Článek 50

Prozatímní splátky a zálohy na dávku

1. Bez ohledu na článek 7 prováděcího nařízení, zjistí-li kterákoli instituce v průběhu vyřizování žádosti o dávky, že žadatel má nárok na nezávislou dávku podle použitelných právních předpisů, vyplatí neprodleně tuto dávku v souladu s čl. 52 odst. 1 písm. a) základního nařízení. Tato platba se považuje za prozatímní, může-li být výše poskytnuté částky ovlivněna výsledkem zpracování žádosti.
2. Je-li z dostupných informací zřejmé, že žadatel má nárok na platbu od instituce podle čl. 52 odst. 1 písm. b) základního nařízení, daná instituce vyplatí zálohu, jejíž výše se musí co nejvíce blížit částce, která bude pravděpodobně vyplácena podle čl. 52 odst. 1 písm. b) základního nařízení.
3. Každá instituce, která je povinna vyplácet prozatímní dávky nebo zálohy podle odstavců 1 nebo 2, neprodleně informuje žadatele a výslovně ho upozorní na prozatímní povahu

tohoto opatření a na všechna práva na podání opravných prostředků v souladu s právními předpisy této instituce.

Článek 51

Nový výpočet dávek

1. V případě nového výpočtu dávek podle čl. 48 odst. 3 a 4, čl. 50 odst. 4 a čl. 59 odst. 1 základního nařízení se obdobně použije článek 50 prováděcího nařízení.
2. V případě nového výpočtu, odnětí nebo pozastavení dávky informuje instituce, která toto rozhodnutí přijala, neprodleně dotyčnou osobu a rovněž všechny instituce, vůči nimž má dotyčná osoba nárok.

Článek 52

Opatření pro urychlení procesu výpočtu důchodu

1. Aby se usnadnilo a urychlilo šetření žádostí a výplata dávek, instituce, jejichž právní předpisy se na určitou osobu vztahují,
 - a) si s institucemi ostatních členských států vyměňují nebo těmto institucím zpřístupňují údaje za účelem identifikace osob, u nichž dojde ke změně použitelnosti právních předpisů z právních předpisů jednoho členského státu na právní předpisy jiného členského státu, a společně zajistí, aby tyto identifikační údaje zůstaly zachovány a vzájemně si odpovídaly, nebo v opačném případě těmto osobám poskytnou prostředky pro přímý přístup k jejich identifikačním údajům;
 - c) si v dostatečném časovém předstihu před dosažením věku pro vznik nároku na důchod nebo před dosažením věku, který bude určen, s dotyčnou osobou a s institucemi jiných členských států vymění nebo této osobě a těmto institucím jiných členských států zpřístupní údaje (získané doby pojištění nebo jiné důležité informace) týkající se nároků na důchod osob, u nichž došlo ke změně použitelnosti právních předpisů z právních předpisů jednoho členského státu na právní předpisy jiného členského státu, nebo v opačném případě tyto osoby informují o prostředcích, jimiž se mohou seznámit se svými budoucími nároky na dávky, nebo jim takové prostředky poskytnou.

2. Pro účely odstavce 1 stanoví správní komise, které údaje mají být vyměňovány nebo zpřístupňovány, a určí vhodné postupy a mechanismy s přihlédnutím k povaze, správní a technické organizaci a technologickým prostředkům, které mají vnitrostátní důchodové systémy k dispozici. Správní komise zajistí provedení těchto důchodových systémů následnou kontrolou přijatých opatření a jejich uplatňování.
3. Pro účely odstavce 1 by informace uvedené v tomto článku měla obdržet instituce v prvním členském státě, v němž je osoba přidělena osobní identifikační číslo (PIN) pro účely správy sociálního zabezpečení.

Článek 53

Opatření pro koordinaci v členských státech

1. Aniž je dotčen článek 51 základního nařízení, pokud vnitrostátní právní předpisy obsahují pravidla pro určení odpovědné instituce nebo použitelného systému nebo pro zařazení dob pojištění do konkrétního systému, tato pravidla se použijí pouze s přihlédnutím k dobám pojištění získaným podle právních předpisů dotyčného členského státu.
2. Obsahují-li vnitrostátní právní předpisy pravidla pro koordinaci mezi zvláštními systémy pro úředníky a obecným systémem pro zaměstnané osoby, nejsou tato pravidla dotčena ustanoveními základního nařízení a prováděcího nařízení.

KAPITOLA V

Dávky v nezaměstnanosti

Článek 54

Sčítání dob a výpočet dávek

1. Na článek 61 základního nařízení se obdobně použije čl. 12 odst. 1 prováděcího nařízení. Aniž jsou dotčeny základní povinnosti dotyčných institucí, může dotyčná osoba příslušné instituci předložit dokument vydaný institucí členského státu, jehož právní předpisy se na dotyčnou osobu vztahovaly během jejího posledního zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, uvádějící doby získané podle těchto právních předpisů.
2. Pro účely čl. 62 odst. 3 základního nařízení sdělí příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy se na dotyčnou osobu vztahovaly během jejího posledního zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, instituci místa bydliště na její žádost neprodleně všechny údaje potřebné pro výpočet dávek v nezaměstnanosti, které je schopna získat v členském státě, v němž se nachází, zejména výši pobíraného platu nebo příjmu ze samostatné výdělečné činnosti.
3. Pro účely článku 62 základního nařízení, a bez ohledu na článek 63 uvedeného nařízení, přihlíží příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že výpočet dávek závisí na počtu rodinných příslušníků, rovněž k rodinným příslušníkům dotyčné osoby, kteří mají bydliště v jiném členském státě, jako kdyby měli bydliště v příslušném členském státě. Toto ustanovení se nepoužije, pokud má v členském státě bydliště rodinných příslušníků jiná osoba nárok na dávky v nezaměstnanosti vypočtené na základě počtu těchto rodinných příslušníků.

Článek 55

Podmínky a omezení zachování nároku na dávky pro nezaměstnané osoby odcházející do jiného členského státu

1. Aby se na nezaměstnanou osobu odcházející do jiného členského státu vztahoval článek 64 základního nařízení, musí daná osoba před svým odchodem uvědomit příslušnou instituci a požádat ji o dokument potvrzující, že má i nadále nárok na dávky za podmínek stanovených v čl. 64 odst. 1 písm. b) základního nařízení.

Tato instituce uvědomí dotyčnou osobu o jejích povinnostech a vydá jí zmíněný dokument, který musí obsahovat tyto informace:

- a) datum, kdy nezaměstnaná osoba přestala být k dispozici službám zaměstnanosti příslušného státu;
- b) lhůta, která dotyčné nezaměstnané osobě náleží podle čl. 64 odst. 1 písm. b)

základního nařízení pro zápis do evidence uchazečů o zaměstnání v členském státě, do něhož odešla;

- c) maximální doba, během níž může být nárok na dávky zachován v souladu s čl. 64 odst. 1 písm. c) základního nařízení;
- d) okolnosti, jež mohou nárok na dávky ovlivnit.

2. Nezaměstnaná osoba se запиše do evidence uchazečů o zaměstnání u služeb zaměstnanosti členského státu, do něhož odešla, v souladu s čl. 64 odst. 1 písm. b) základního nařízení a předloží instituci tohoto členského státu dokument uvedený v odstavci 1. Pokud tato osoba uvědomila příslušnou instituci v souladu s odstavcem 1, ale tento dokument nepředloží, obrátí se instituce členského státu, kam nezaměstnaná osoba odešla, na příslušnou instituci pro získání potřebných informací.
3. Služby zaměstnanosti členského státu, do něhož nezaměstnaná osoba odešla za účelem hledání zaměstnání, tuto osobu informují o jejích povinnostech.
4. Instituce členského státu, kam nezaměstnaná osoba odešla, příslušné instituci neprodleně zašle dokument obsahující datum zápisu nezaměstnané osoby do evidence služeb zaměstnanosti a její novou adresu.

Pokud během doby, po kterou si nezaměstnaná osoba zachovává nárok na dávky, nastane jakákoli skutečnost, která může nárok na dávky ovlivnit, instituce členského státu, kam nezaměstnaná osoba odešla, příslušné instituci a dotyčné osobě neprodleně zašle dokument obsahující relevantní informace.

Na žádost příslušné instituce poskytne instituce členského státu, kam nezaměstnaná osoba odešla, jednou měsíčně relevantní informace o vývoji situace dané nezaměstnané osoby, zejména o tom, zda je tato osoba stále evidována u služeb zaměstnanosti a zda dodržuje stanovené kontrolní postupy.

5. Instituce členského státu, do něhož nezaměstnaná osoba odešla, provádí nebo nechává provést kontroly, jako kdyby se jednalo o nezaměstnanou osobu pobírající dávky podle jí uplatňovaných právních předpisů. V případě potřeby neprodleně informuje příslušnou instituci, nastane-li jakákoli skutečnost uvedená v odst. 1 písm. d).

6. Příslušné orgány nebo příslušné instituce dvou nebo více členských států si mohou mezi sebou dohodnout zvláštní postupy a lhůty týkající se sledování vývoje situace dané nezaměstnané osoby, jakož i další opatření usnadňující hledání zaměstnání nezaměstnaným osobám odcházejícím do jednoho z těchto členských států podle článku 64 základního nařízení.

Článek 56

Nezaměstnané osoby, které měly bydliště v jiném než příslušném členském státě

1. Rozhodne-li se nezaměstnaná osoba v souladu s čl. 65 odst. 2 základního nařízení zapsat se do evidence uchazečů o zaměstnání současně i v členském státě, ve kterém byla naposledy zaměstnána nebo samostatně výdělečně činná, a tím být rovněž k dispozici službám zaměstnanosti v tomto členském státě, uvědomí o této skutečnosti instituci a služby zaměstnanosti v členském státě svého místa bydliště.

Na žádost služeb zaměstnanosti členského státu, ve kterém byla dotyčná osoba naposledy zaměstnána nebo samostatně výdělečně činná, jim služby zaměstnanosti místa bydliště zašlou relevantní informace týkající se registrace nezaměstnané osoby v evidenci a hledání zaměstnání.

2. Vyžadují-li právní předpisy použitelné v dotyčných členských státech splnění některých povinností nebo činností souvisejících s hledáním zaměstnání ze strany nezaměstnané osoby, mají přednost povinnosti nebo činnosti související s hledáním zaměstnání požadované od nezaměstnané osoby v členském státě bydliště.

Nesplnění všech povinností nebo činností souvisejících s hledáním zaměstnání v členském státě, ve kterém byla dotyčná osoba naposledy zaměstnána nebo samostatně výdělečně činná, ze strany nezaměstnané osoby nemá vliv na dávky přiznané v členském státě bydliště.

3. Pro účely čl. 65 odst. 5 písm. b) základního nařízení oznámí instituce členského státu, jehož právní předpisy se na pracovníka naposledy vztahovaly, instituci místa bydliště na její žádost, zda má pracovník nárok na dávky podle článku 64 základního nařízení.

Článek 57

Ustanovení týkající se článků 61, 62, 64 a 65 základního nařízení, pokud jde o osoby, na které se vztahuje zvláštní systém pro úředníky

1. Články 54 a 55 tohoto nařízení se použijí obdobně na osoby, na které se vztahuje zvláštní systém pojištění v nezaměstnanosti pro úředníky.
2. Článek 56 prováděcího nařízení se nepoužije na osoby, na které se vztahuje zvláštní systém pojištění v nezaměstnanosti pro úředníky. Nezaměstnaná osoba, na kterou se vztahuje zvláštní systém pojištění v nezaměstnanosti pro úředníky a která je částečně nebo zcela nezaměstnaná a která během svého posledního zaměstnání měla bydliště na území členského státu jiného než příslušného státu, obdrží dávky podle zvláštního systému pojištění v nezaměstnanosti pro úředníky v souladu s ustanoveními právních předpisů příslušného členského státu, jako kdyby měla bydliště na území tohoto členského státu. Tyto dávky poskytuje příslušná instituce na své náklady.

KAPITOLA VI

Rodinné dávky

Článek 58

Pravidla přednosti v případě souběhu

Pro účely čl. 68 odst. 1 písm. b) bodu i) a ii) základního nařízení, pokud nelze pořadí přednosti určit podle místa bydliště dětí, zahrne každý dotčený členský stát do výpočtu výše dávek dětí, které

nemají bydliště na jeho území. V případě použití čl. 68 odst. 1 písm. b) bodu i) příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví nejvyšší úroveň dávek, poskytne dávku v této plné výši a příslušná instituce druhého členského státu jí uhradí polovinu této částky, a to až do výše částky stanovené právními předpisy posledně uvedeného členského státu.

Článek 59

Pravidla platná v případech, kdy dojde ke změně použitelných právních předpisů nebo příslušnosti pro poskytování rodinných dávek

1. Dojde-li v průběhu kalendářního měsíce ke změně použitelných právních předpisů nebo příslušnosti pro poskytování rodinných dávek mezi členskými státy, bude dávky, bez ohledu na lhůty pro vyplácení rodinných dávek stanovené právními předpisy těchto členských států, až do konce příslušného měsíce poskytovat instituce, jež vyplatila rodinné dávky na základě právních předpisů, podle nichž byly dávky poskytnuty na začátku tohoto měsíce.
2. Tato instituce uvědomí instituci druhého dotčeného členského státu nebo členských států o datu, od něhož tyto rodinné dávky přestane vyplácet. Od toho data nabývá účinnosti výplata dávek druhým členským státem nebo dotyčnými členskými státy.

Článek 60

Provádění článků 67 a 68 základního nařízení

1. Žádost o poskytnutí rodinných dávek se zasílá příslušné instituci. Pro účely článků 67 a 68 základního nařízení se přihlíží k situaci celé rodiny, jako by se na všechny dotyčné osoby vztahovaly právní předpisy dotčeného členského státu a všechny dotyčné osoby v tomto členském státě měly bydliště, zejména pokud jde o nárok určité osoby na takové dávky. Pokud osoba mající nárok na dávky své právo neuplatní, přihledne příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy jsou použitelné, k žádosti o rodinné dávky podané

druhým rodičem či osobou za rodiče považovanou nebo osobou či institucí jednající jako opatrovník dítěte nebo dětí.

2. Instituce, které byla žádost podle odstavce 1 předložena, ji posoudí na základě podrobných informací poskytnutých žadatelem s přihlédnutím ke všem faktickým a právní skutečnostem týkajícím se rodinné situace žadatele.

Dojde-li daná instituce k závěru, že její právní předpisy jsou použitelné na základě práva přednosti v souladu s čl. 68 odst. 1 a 2 základního nařízení, poskytne rodinné dávky podle právních předpisů, které uplatňuje.

Má-li daná instituce za to, že na základě právních předpisů jiného členského státu může existovat nárok na vyrovnávací doplatek podle čl. 68 odst. 2 základního nařízení, tato instituce danou žádost neprodleně postoupí příslušné instituci tohoto jiného členského státu a uvědomí o tom dotyčnou osobu; navíc instituci tohoto jiného členského státu vyrozumí o svém rozhodnutí o žádosti a o výši vyplacených rodinných dávek.

3. Dojde-li instituce, které byla žádost předložena, k závěru, že její právní předpisy jsou sice použitelné, avšak nikoliv na základě práva přednosti v souladu s čl. 68 odst. 1 a 2 základního nařízení, přijme neprodleně prozatímní rozhodnutí o použitelných pravidlech přednosti, postoupí žádost v souladu s čl. 68 odst. 3 základního nařízení instituci jiného členského státu a rovněž uvědomí žadatele o této skutečnosti. Tato instituce zaujme do dvou měsíců postoj k přijatému prozatímnímu rozhodnutí.

Pokud instituce, které byla žádost postoupena, nezaujme postoj do dvou měsíců od obdržení žádosti, použije se prozatímní rozhodnutí uvedené výše a instituce vyplatí dávky stanovené podle právních předpisů, které uplatňuje, a informuje instituci, u které byla žádost podána, o výši vyplacených dávek.

4. Mají-li dotyčné instituce rozdílné názory na to, které právní předpisy jsou na základě práva přednosti použitelné, použijí se ustanovení čl. 6 odst. 2 až 5 prováděcího nařízení. Pro tento účel se za instituci místa bydliště uvedenou v čl. 6 odst. 2 prováděcího nařízení považuje instituce místa bydliště dítěte nebo dětí.

5. Pokud instituce, která vyplatila prozatímní dávky, vyplatila tyto dávky ve výši přesahující částku, již má nakonec uhradit, může se s žádostí o vrácení přeplatku postupem podle článku 73 prováděcího nařízení obrátit na instituci, která má hlavní odpovědnost.

Článek 61

Provádění článku 69 základního nařízení

Pro účely článku 69 základního nařízení vypracuje správní komise seznam doplňkových nebo zvláštních rodinných dávek pro sirotky, na které se vztahuje tento článek. Pokud v právních předpisech, které příslušná instituce uplatňuje, neexistuje žádné ustanovení, podle něhož by měla na základě práva přednosti tyto doplňkové nebo zvláštní rodinné dávky pro sirotky poskytovat, postoupí každou žádost o rodinné dávky spolu se všemi příslušnými dokumenty a informacemi neprodleně instituci členského státu, jehož právní předpisy se na dotyčnou osobu vztahovaly nejdéle a jenž takové doplňkové nebo zvláštní rodinné dávky pro sirotky poskytuje. V některých případech může být žádost za stejných podmínek postupována zpět až k instituci členského státu, podle jehož právních předpisů dotyčná osoba získala nejkratší dobu pojištění nebo bydlení.

HLAVA IV

FINANČNÍ USTANOVENÍ

KAPITOLA I

Úhrada nákladů na dávky podle článku 35 a článku 41 základního nařízení

ODDÍL 1

ÚHRADA NA ZÁKLADĚ SKUTEČNÝCH NÁKLADŮ

Článek 62

Zásady

1. Pro účely článku 35 a článku 41 základního nařízení hradí příslušná instituce skutečnou výši nákladů na poskytnuté věcné dávky instituci, která je poskytla, podle účetních údajů instituce poskytující dávky, s výjimkou případů, kdy se použije článek 63 prováděcího nařízení.
2. Nevyplývá-li celá skutečná výše nákladů na dávky podle odstavce 1 nebo její část z účetnictví instituce, která je poskytla, je částka k úhradě stanovena na základě paušální částky vypočtené podle veškerých dostupných údajů. Správní komise posoudí základy pro výpočet paušálních částek a rozhodne o výši částky.
3. Sazby vyšší než ty, které se použijí pro věcné dávky poskytované pojištěným osobám, na něž se vztahují právní předpisy uplatňované institucí, která poskytuje dávky uvedené v odstavci 1, nemohou být při úhradě zohledněny.

ODDÍL 2

ÚHRADA NA ZÁKLADĚ PAUŠÁLNÍCH ČÁSTEK

Článek 63

Určení dotčených členských států

1. Členské státy uvedené v čl. 35 odst. 2 základního nařízení, pro jejichž právní nebo správní struktury není použití úhrady na základě skutečných nákladů vhodné, jsou uvedeny v příloze 3 prováděcího nařízení.
2. V případě členských států uvedených v příloze 3 prováděcího nařízení hradí výši věcných dávek poskytovaných:
 - a) rodinným příslušníkům, kteří nemají bydliště v témže členském státě jako pojištěná osoba, jak je stanoveno v článku 17 základního nařízení, a
 - b) důchodcům a jejich rodinným příslušníkům, jak je stanoveno v čl. 24 odst. 1 a v člancích 25 a 26 základního nařízení,

příslušné instituce ve prospěch institucí, jež uvedené dávky poskytují, na základě paušální částky stanovené pro každý kalendářní rok. Výše této paušální částky by měla být co nejbližší výši skutečných nákladů.

Článek 64

Způsob výpočtu měsíčních paušálních částek a celkové paušální částky

1. Pro každý věřitelský členský stát se měsíční paušální částka za osobu (F_i) na kalendářní rok určí tak, že se průměrné roční náklady na osobu (Y_i) podle jednotlivých věkových skupin (i) vydělí 12 a na takto získaný výsledek se uplatní snížení (X) v souladu s tímto vzorcem:

$$F_i = Y_i * 1/12 * (1-X)$$

kde:

- index i ($i = 1, 2$ a 3) představuje tři věkové skupiny stanovené pro výpočet paušálních částek:

$i = 1$: osoby mladší 20 let

$i = 2$: osoby ve věku od 20 do 64 let

$i = 3$: osoby od 65 let výše;

- Y_i jsou průměrné roční náklady na osobu věkové skupiny i , vymezené v odstavci 2;
- koeficient X (0,20 nebo 0,15) představuje snížení vymezené v odstavci 3.

2. Průměrné roční náklady na osobu (Y_i) ve věkové skupině i se vypočítají vydělením ročních výdajů na veškeré věcné dávky poskytnuté institucemi věřitelského členského státu všem osobám příslušné věkové skupiny, na něž se vztahují jeho právní předpisy a jež mají bydliště na jeho území, průměrným počtem dotyčných osob této věkové skupiny v daném kalendářním roce. Tento výpočet je založen na výdajích v rámci systémů uvedených v článku 23 prováděcího nařízení.
3. Snížení uplatňované na měsíční paušální částku se v zásadě rovná 20 % ($X = 0,20$). U důchodců a jejich rodinných příslušníků se toto snížení rovná 15 % ($X = 0,15$) v případě, že příslušný členský stát není uveden v příloze IV základního nařízení.
4. Pro každý dlužný členský stát se celková paušální částka za kalendářní rok určí jako součet násobků získaných za každou věkovou skupinu i vynásobením stanovených měsíčních paušálních částek na osobu počtem měsíců, které dotyčné osoby v dané věkové skupině ve věřitelském členském státě získaly.

Počet měsíců, které dotyčné osoby ve věřitelském členském státě získaly, se určí jako součet kalendářních měsíců v kalendářním roce, v němž dotyčné osoby měly z důvodu svého bydliště na území věřitelského členského státu nárok na pobírání věcných dávek na daném území na náklady dlužného členského státu. Tyto měsíce se určí podle seznamu vedeného pro tento účel institucí místa bydliště, na základě dokladů o nárocích příjemců, které poskytla příslušná instituce.

5. Do 1. 5. 2015 předloží správní komise zvláštní zprávu o uplatňování tohoto článku, a zejména o sníženích uvedených v odstavci 3. Na základě této zprávy může správní komise předložit návrh obsahující jakékoli změny, které se ukáží jako nezbytné k zajištění toho, aby se výpočet paušálních částek co nejvíce blížil skutečným vynaloženým výdajům a aby snížení podle odstavce 3 neměla za následek nevyvážené platby nebo dvojí platby pro členské státy.

6. Správní komise stanoví způsoby určení prvků pro výpočet paušálních částek uvedených v odstavcích 1 až 5.
7. Bez ohledu na odstavce 1 až 4 mohou členské státy do 1. 5. 2015 pro výpočet paušální částky i nadále uplatňovat články 94 a 95 nařízení Rady (EHS) č. 574/72, za předpokladu, že se použije snížení uvedené v odstavci 3.

Článek 65

Oznamování průměrných ročních nákladů

1. Částka průměrných ročních nákladů na osobu v každé věkové skupině pro stanovený rok se oznamuje účetní komisi nejpozději do konce druhého roku následujícího po daném roce. V případě, že k oznámení nedojde ve stanovené lhůtě, použije se částka průměrných ročních nákladů na osobu, kterou správní komise naposledy určila pro předchozí rok.
2. Průměrné roční náklady určené v souladu s odstavcem 1 se každý rok zveřejňují v *Úředním věstníku Evropské unie*.

ODDÍL 3

SPOLEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 66

Postup úhrady mezi institucemi

1. Úhrada mezi dotyčnými členskými státy se provádí co nejrychleji. Každá dotyčná instituce

je povinna uhradit pohledávky ve lhůtách uvedených v tomto oddílu a ihned, jakmile je schopna je uhradit. Spor týkající se konkrétní pohledávky nesmí být překážkou k úhradě jiné pohledávky nebo jiných pohledávek.

2. Úhrady mezi institucemi členských států stanovené v člancích 35 a 41 základního nařízení se provádějí prostřednictvím styčného místa. Může existovat samostatné styčné místo pro úhrady podle článků 35 a 41 základního nařízení.

Článek 67

Lhůty pro uplatnění a uhrazení pohledávek

1. Pohledávky na základě skutečných výdajů se uplatňují u styčného místa dlužného členského státu ve lhůtě 12 měsíců po skončení kalendářního pololetí, během něhož byly tyto pohledávky zaznamenány v účetnictví věřitelské instituce.
2. Pohledávky založené na paušálních částkách pro kalendářní rok se uplatňují u styčného místa dlužného členského státu ve lhůtě 12 měsíců následujících po měsíci, v němž byly průměrné náklady na příslušný rok zveřejněny v Úředním věstníku Evropské unie. Seznamy podle čl. 64 odst. 4 prováděcího nařízení se předkládají do konce roku následujícího po referenčním roce.
3. V případě uvedeném v čl. 6 odst. 5 druhém pododstavci prováděcího nařízení nezačne lhůta podle odstavců 1 a 2 běžet, dokud nebyla určena příslušná instituce.
4. Pohledávky uplatněné po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 1 a 2 se neberou v úvahu.
5. Pohledávky hradí dlužná instituce styčnému místu věřitelského členského státu podle článku 66 prováděcího nařízení ve lhůtě 18 měsíců od konce měsíce, ve kterém byly dané pohledávky uplatněny u styčného místa dlužného členského státu. Toto ustanovení se nepoužije na pohledávky, které dlužná instituce v dané lhůtě ze závažného důvodu odmítla.
6. Jakékoli spory týkající se pohledávky musí být vyřešeny nejpozději do 36 měsíců následujících po měsíci, v němž byla pohledávka uplatněna.
7. Účetní komise napomáhá konečnému uzavření účtů v případech, kdy ve lhůtě uvedené v odstavci 6 nelze dosáhnout řešení sporu, a na odůvodněnou žádost jedné ze stran poskytne své stanovisko ke sporu ve lhůtě šesti měsíců následujících po měsíci, v němž jí daná věc

byla postoupena.

Článek 68

Úroky z prodlení a zálohy

1. Po uplynutí osmnáctiměsíčního období uvedeného v čl. 67 odst. 5 prováděcího nařízení je věřitelská instituce oprávněna účtovat úrok z nezaplacených pohledávek, s výjimkou případů, kdy dlužná instituce ve lhůtě šesti měsíců od konce měsíce, v němž byla pohledávka uplatněna, poskytla zálohu ve výši alespoň 90 % celkové pohledávky uplatněné podle čl. 67 odst. 1 nebo 2 prováděcího nařízení. U částí pohledávky, které nejsou touto zálohou kryty, lze úrok účtovat až po uplynutí lhůty 36 měsíců uvedené v čl. 67 odst. 6 prováděcího nařízení.
2. Úrok se vypočítá na základě referenční sazby používané Evropskou centrální bankou pro hlavní refinanční operace. Použije se referenční sazba platná první den měsíce, v němž je pohledávka splatná.
3. Žádné styčné místo nemá povinnost přijmout zálohu podle odstavce 1. Pokud však styčné místo takovou nabídku odmítne, ztrácí věřitelská instituce nárok účtovat ve vztahu k daným pohledávkám jiným než podle odst. 1 druhé věty úroky z prodlení.

Článek 69

Roční účetní závěrky

1. Na základě zprávy účetní komise určí správní komise stav pohledávek za každý kalendářní rok v souladu s čl. 72 písm. g) základního nařízení. Za tímto účelem styčná místa oznámí účetní komisi ve lhůtách a podle pravidel, jež stanovila, částku uplatněných, vyřízených nebo napadených pohledávek (z pozice věřitelů) na jedné straně a částku obdržených, vyřízených nebo napadených pohledávek (z pozice dlužníků) na straně druhé.
2. Správní komise může provádět jakékoli vhodné kontroly statistických a účetních údajů, které slouží jako základ k vypracování ročního stavu pohledávek podle odstavce 1, zejména za účelem zajištění souladu těchto údajů s pravidly stanovenými v této hlavě.

KAPITOLA II

Úhrada dávek v nezaměstnanosti

podle článku 65 základního nařízení

Článek 70

Úhrada dávek v nezaměstnanosti

Neexistuje-li dohoda podle čl. 65 odst. 8 základního nařízení, zašle instituce místa bydliště instituci členského státu, jehož právní předpisy se na příjemce dávky vztahovaly naposledy, žádost o úhradu dávek v nezaměstnanosti podle čl. 65 odst. 6 a 7 základního nařízení. Žádost se podává ve lhůtě šesti měsíců od konce kalendářního pololetí, během něhož byla provedena poslední výplata dávek v nezaměstnanosti, jejichž úhrada je požadována. V žádosti se uvede výše dávek poskytnutých za tříměsíční nebo pětíměsíční období uvedená v čl. 65 odst. 6 a 7 základního nařízení, doba, po kterou byly tyto dávky poskytovány, a identifikační údaje nezaměstnané osoby. Pohledávky se uplatňují a hradí prostřednictvím styčných míst dotčených členských států.

K žádostem podaným po uplynutí lhůty uvedené v prvním pododstavci není nutné přihlížet.

Obdobně se použijí čl. 66 odst. 1 a čl. 67 odst. 5 až 7 prováděcího nařízení.

Po uplynutí osmnáctiměsíčního období uvedeného v čl. 67 odst. 5 prováděcího nařízení může věřitelská instituce účtovat úrok z nezaplacených pohledávek. Úrok se vypočítá v souladu s čl. 68 odst. 2 prováděcího nařízení.

Maximální výše úhrady podle čl. 65 odst. 6 třetí věty základního nařízení se v každém jednotlivém případě rovná výši dávky, na niž by dotyčná osoba měla nárok podle právních předpisů členského státu, které se na ni vztahovaly naposledy, pokud tato osoba byla evidována u služeb zaměstnanosti daného členského státu. Pro vztahy mezi členskými státy uvedenými v příloze 5 prováděcího nařízení však příslušné instituce jednoho z těchto členských států, jehož právní předpisy se na dotyčnou osobu vztahovaly naposledy, stanoví v každém jednotlivém případě maximální výši úhrady na základě průměrné výše dávek v nezaměstnanosti podle právních předpisů tohoto členského státu v předchozím kalendářním roce.

KAPITOLA III

Zpětné vymáhání neoprávněně poskytnutých dávek, zpětné vymáhání prozatímních plateb a odvodů, zápočet a pomoc při vymáhání

ODDÍL 1

ZÁSADY

Článek 71

Společná ustanovení

Pro účely článku 84 základního nařízení a v jím stanoveném rámci jsou pohledávky vymáhány vždy, kdy je to možné, prostřednictvím zápočtu buď mezi institucemi příslušných členských států nebo vůči dotyčné fyzické či právnické osobě, v souladu s články 72 až 74 prováděcího nařízení. Není-li prostřednictvím zápočtu možné vymoci celou pohledávku nebo její část, jsou dlužné částky vymáhány podle článků 75 až 85 prováděcího nařízení.

ODDÍL 2

ZÁPOČET

Článek 72

Neoprávněně vyplacené dávky

1. Vyplatila-li instituce jednoho členského státu nějaké osobě dávky neoprávněně, může tato instituce, za podmínek a v mezích stanovených v právních předpisech, které uplatňuje, požádat instituci jiného členského státu příslušnou pro vyplácení dávek dotyčné osobě, aby

neoprávněně vyplacenou částku odečetla od nedoplatků nebo průběžných plateb, jež má této osobě ještě vyplatit, bez ohledu na odvětví sociálního zabezpečení, v jehož rámci se dávka vyplácí. Tato instituce posledně uvedeného členského státu provede odpočet příslušné částky za podmínek a v mezích stanovených pro tento druh zápočtu v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy, jako kdyby se jednalo o přeplatky, které u ní vznikly, a poukáže odečtenou částku instituci, která dávky neoprávněně vyplatila.

2. Vyplatila-li při přiznávání nebo přezkoumávání dávek v případě invalidity, starobních a pozůstalostních důchodů podle kapitoly 4 a 5 hlavy III základního nařízení instituce členského státu nějaké osobě dávky v nesprávné výši, může uvedená instituce odchylně od odstavce 1 požádat instituci kteréhokoli jiného členského státu odpovědnou za vyplácení odpovídajících dávek uvedené osobě, aby přeplacenou částku odečetla od jakýchkoli nedoplatků, které mají být příslušné osobě ještě vyplaceny. Poté, co posledně uvedená instituce informuje o výši svých nedoplatků instituci, která vyplatila částku v nesprávné výši, sdělí instituce, která vyplatila částku v nesprávné výši, do dvou měsíců výši nesprávně vyplacené částky. Pokud instituce, která má vyplatit doplatky, obdrží toto sdělení v řádné lhůtě, převede odečtenou částku instituci, která vyplatila částku v nesprávné výši. Pokud daná lhůta uplynula, vyplatí uvedená instituce doplatky neprodleně dotyčné osobě.
3. Pobírala-li osoba sociální pomoc v jednom členském státě v době, během níž měla nárok na dávky podle právních předpisů jiného členského státu, může subjekt, který pomoc poskytoval, má-li ze zákona nárok na vrácení dávek náležejících dotyčné osobě, vyžadovat po instituci jakéhokoli jiného členského státu příslušné pro vyplácení dávek dotyčné osobě, aby odečetla částku vyplacenou v rámci pomoci od částek, které tento členský stát dotyčné osobě vyplácí.

Toto ustanovení se použije obdobně pro jakéhokoli rodinného příslušníka dotyčné osoby, který pobíral pomoc na území členského státu v době, během níž měla pojištěná osoba nárok na dávky pro tohoto rodinného příslušníka podle právních předpisů jiného členského státu.

Instituce členského státu, která vyplatila částku pomoci v neoprávněné výši, zašle vyúčtování dlužné částky instituci druhého členského státu, která poté za podmínek a v mezích stanovených pro tento druh zápočtu v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy provede odpočet částky a neprodleně ji poukáže instituci, která částku v neoprávněné výši vyplatila.

Článek 73

Prozatímně vyplacené peněžité dávky nebo odvody

1. Pro účely článku 6 prováděcího nařízení provede instituce, která vyplatila prozatímní peněžité dávky, vyúčtování prozatímně vyplacené částky a zašle je instituci, která byla určena za příslušnou, a to nejpozději do tří měsíců od okamžiku, kdy byly stanoveny použitelné právní předpisy nebo byla určena instituce příslušná pro vyplácení dávek.

Instituce, která byla určena za příslušnou k výplatě dávek, odečte dlužnou částku plynoucí z prozatímní platby od doplatku odpovídajících dávek, který má dotyčné osobě ještě vyplatit, a neprodleně poukáže odečtenou částku instituci, která vyplatila prozatímní peněžité dávky.

Pokud částka prozatímně vyplacených dávek přesáhne výši doplatku či pokud žádný doplatek neexistuje, odečte instituce, která byla určena za příslušnou, za podmínek a v mezích stanovených pro tento druh zápočtu jí uplatňovanými právními předpisy tuto částku od průběžných plateb a neprodleně poukáže odečtenou částku instituci, která vyplatila prozatímní peněžité dávky.

2. Instituce, která obdržela prozatímní odvody od právnické či fyzické osoby, vrátí dané částky osobám, jež je zaplatily, až poté, co se u instituce, která byla určena za příslušnou, přesvědčí, jaké částky jí náleží podle čl. 6 odst. 4 prováděcího nařízení.

Na žádost instituce, která byla určena za příslušnou, již je třeba podat nejpozději tři měsíce po určení použitelných právních předpisů, jí instituce, která obdržela prozatímní odvody, tyto odvody poukáže za účelem vypořádání situace ohledně odvodů, které právnická či fyzická osoba dluží instituci, která byla pro stejné období určena za příslušnou. Poukázané

odvody se se zpětnou platností považují za zaplacené instituci, která byla určena za příslušnou.

Pokud částka prozatímně uhrazených odvodů přesáhne částku, kterou právnická či fyzická osoba dluží instituci, jež byla určena za příslušnou, vrátí instituce, která obdržela tyto prozatímní odvody, příslušný přeplatek dotyčné právnické či fyzické osobě.

Článek 74

Náklady související se zápočtem

Je-li pohledávka vypořádána prostřednictvím zápočtu podle článků 72 a 73 prováděcího nařízení, nevyžaduje se úhrada žádných nákladů.

ODDÍL 3

Vymáhání

Článek 75

Definice a společná ustanovení

1. Pro účely tohoto oddílu se rozumí:
 - „pohledávkou“ veškeré pohledávky týkající se odvodů či dávek vyplacených či poskytnutých neoprávněně, včetně úroků, pokut, správních sankcí a všech jiných poplatků a nákladů souvisejících s pohledávkou v souladu s právními předpisy členského státu uplatňujícího pohledávku;
 - „dožadujícím subjektem“, pokud jde o kterýkoli členský stát, jakákoli instituce, která požaduje informace, oznámení či vymáhání v souvislosti s pohledávkou, jak je definována výše;
 - „dožádaným subjektem“, pokud jde o kterýkoli členský stát, jakákoli instituce, na kterou se lze obrátit s žádostí o informace, oznámení či vymáhání.

2. Žádosti a veškerá související komunikace mezi členskými státy se obvykle řeší prostřednictvím určených institucí.
3. Správní komise přijme praktická prováděcí opatření, včetně opatření týkajících se mimo jiné článku 4 prováděcího nařízení a stanovení minimální částky, u které již lze žádat o vymáhání.

Článek 76

Žádosti o informace

1. Na žádost dožadujícího subjektu sdělí dožádaný subjekt veškeré informace, které jsou pro dožadující subjekt užitečné při vymáhání pohledávky.

Pro získání těchto informací využije dožádaný subjekt pravomocí, které mu svěřují právní a správní předpisy použitelné pro vymáhání obdobných pohledávek vzniklých v jeho členském státě.
2. V žádosti o informace se uvádí jméno, poslední známá adresa a veškeré další důležité informace související s identifikací dotyčné právnické nebo fyzické osoby, které se týkají informací, jež mají být poskytnuty, a povaha a výše pohledávky, která je předmětem žádosti.
3. Dožádaný subjekt není povinen poskytnout informace,
 - a) které by nebyl s to obdržet za účelem vymáhání obdobných pohledávek ve svém členském státě;
 - b) které by porušily ochranu obchodního, průmyslového nebo profesního tajemství; nebo
 - c) jejichž sdělení by mohlo ohrozit bezpečnost daného členského státu nebo by mohlo být v rozporu s veřejným pořádkem daného státu.
4. Dožádaný subjekt uvědomí dožadující subjekt o důvodech odmítnutí žádosti o informace.

Článek 77
Oznamování

1. Na žádost dožadujícího subjektu a v souladu s právními předpisy platnými pro oznamování obdobných nástrojů nebo rozhodnutí ve svém členském státě oznámí dožádaný subjekt příjemci veškeré nástroje a rozhodnutí, včetně soudních, které pocházejí z členského státu dožadujícího subjektu a které se týkají pohledávky nebo jejího vymáhání.
2. V žádosti o oznámení se uvádí jméno, adresa a veškeré další důležité informace týkající se identifikace dotyčného příjemce, k nimž má dožadující subjekt běžně přístup, a povaha a předmět nástroje nebo rozhodnutí, které mají být oznámeny, v případě potřeby jméno, adresa a všechny další důležité informace o dlužníkovi a pohledávka, jíž se nástroj nebo rozhodnutí týká, jakož i veškeré další užitečné informace.
3. Dožádaný subjekt neprodleně uvědomí dožadující subjekt o úkonech učiněných v souvislosti s jeho žádostí o oznámení, a zejména o dni předání nástroje nebo rozhodnutí příjemci.

Článek 78
Žádost o vymáhání pohledávky

1. K žádosti o vymáhání pohledávky, kterou dožadující subjekt zašle dožádanému subjektu, musí být přiloženo úřední vyhotovení nebo ověřená kopie nástroje umožňujícího její vymahatelnost vydaného v členském státě dožadujícího subjektu, a případně prvopis nebo ověřená kopie jiných dokumentů nezbytných k vymáhání pohledávky.
2. Dožadující subjekt může požádat o vymáhání pohledávky, pouze tehdy pokud:
 - a) pohledávka nebo nástroj umožňující její vymahatelnost nebyly v jeho členském státě napadeny, s výjimkou případů, kdy se použije čl. 81 odst. 2 druhý pododstavec prováděcího nařízení;
 - b) ve svém členském státě využil vhodné postupy pro vymáhání, které má k dispozici na základě nástroje uvedeného v odstavci 1, a přijatá opatření nevedou k úplnému uhrazení pohledávky;

c) dosud neuplynula promlčecí lhůta podle jeho právních předpisů.

3. V žádosti o vymáhání se uvádí:

a) jméno, adresa a veškeré další důležité informace týkající se identifikace dotyčné právnické nebo fyzické osoby nebo třetí osoby, která má v držení její majetek;

b) jméno, adresa a veškeré další důležité informace týkající se identifikace dožadujícího subjektu;

c) odkaz na nástroj umožňující vymahatelnost pohledávky vydaný v členském státě dožadujícího subjektu;

d) povaha a výše pohledávky, včetně jistiny, úroků, pokut, správních sankcí a všech dalších splatných poplatků a nákladů, vyjádřených v měnách členských států dožadujícího i dožádaného subjektu;

e) datum, kdy dožadující nebo dožádaný subjekt oznámil nástroj příjemci;

f) počátek a délka lhůty, během níž je vymáhání pohledávky možné podle platného práva členského státu dožadujícího subjektu;

g) veškeré další důležité informace.

4. Žádost o vymáhání pohledávky obsahuje rovněž prohlášení dožadujícího subjektu potvrzující, že podmínky stanovené v odstavci 2 byly splněny.

5. Dožadující subjekt předá dožádanému subjektu veškeré důležité informace týkající se záležitosti, v níž byla podána žádost o vymáhání pohledávky, jakmile se o nich dozví.

Článek 79

Nástroj umožňující vymahatelnost pohledávky

1. V souladu s čl. 84 odst. 2 základního nařízení se nástroj, na jehož základě je možné vymáhat pohledávku, přímo uznává a automaticky pokládá za nástroj členského státu dožádaného subjektu umožňující vymahatelnost pohledávky.

2. Bez ohledu na odstavec 1 může být nástroj umožňující vymahatelnost pohledávky, je-li to vhodné, v souladu s předpisy platnými v členském státě dožádaného subjektu potvrzen či uznán jako nástroj umožňující vymahatelnost na území tohoto členského státu nebo být takovým nástrojem doplněn nebo nahrazen.

Členské státy usilují o splnění formálních náležitostí týkajících se tohoto potvrzení, uznání, doplnění nebo nahrazení do tří měsíců ode dne obdržení žádosti o vymáhání, s výjimkou případů, kde se použije třetí pododstavec tohoto odstavce. Nelze je odepřít, je-li nástroj umožňující vymahatelnost řádně vyhotoven. Dožádaný subjekt uvědomí dožadující subjekt o důvodech případného překročení lhůty tří měsíců.

Pokud některý z těchto úkonů vyústí v napadení pohledávky nebo nástroje umožňujícího její vymahatelnost vydaného dožadujícím subjektem, použije se článek 81 prováděcího nařízení.

Článek 80

Platební podmínky a lhůty

1. Pohledávky se vymáhají v měně členského státu dožádaného subjektu. Dožádaný subjekt poukáže dožadujícímu subjektu celou částku pohledávky, kterou vymůže.
2. Dožádaný subjekt může, umožňují-li to právní a správní předpisy platné v jeho členském státě, po poradě s dožadujícím subjektem poskytnout dlužníkovi lhůtu k zaplacení nebo mu povolit úhradu ve splátkách. Úroky, které dožádaný subjekt vybere na základě takového odložení platby, se rovněž poukáží dožadujícímu subjektu.

Ode dne, kdy je nástroj umožňující vymahatelnost pohledávky přímo uznán podle čl. 79 odst. 1 prováděcího nařízení nebo potvrzen, uznán, doplněn nebo nahrazen podle čl. 79 odst. 2 prováděcího nařízení, se účtuje úrok z prodlení podle právních a správních předpisů platných v členském státě dožádaného subjektu, který se rovněž poukáže dožadujícímu subjektu.

Článek 81

Napadení pohledávky nebo nástroje umožňujícího vymahatelnost pohledávky

a napadení opatření k jejímu vymáhání

1. Napadne-li zúčastněná strana v průběhu řízení o vymáhání pohledávky pohledávku nebo nástroj umožňující vymahatelnost vydaný v členském státě dožadujícího subjektu, podá žalobu k příslušnému orgánu členského státu dožadujícího subjektu, v souladu s právními předpisy platnými v tomto členském státě. Dožadující subjekt tento úkon neprodleně oznámí dožádanému subjektu. Dožádaný subjekt o něm může informovat rovněž zúčastněná strana.

2. Jakmile dožádaný subjekt obdrží oznámení nebo informaci podle odstavce 1 od dožadujícího subjektu nebo od zúčastněné strany, přeruší řízení o vymáhání pohledávky až do rozhodnutí příslušného orgánu v této věci, pokud dožadující subjekt nevyžaduje v souladu s druhým pododstavcem tohoto odstavce jinak. Považuje-li to dožádaný subjekt za nezbytné, a aniž je dotčen článek 84 prováděcího nařízení, může přijmout předběžná opatření potřebná k zajištění úhrady pohledávky, pokud to u obdobných pohledávek umožňují právní předpisy platné v jeho členském státě.

Bez ohledu na první pododstavec tohoto odstavce, může dožadující subjekt v souladu s právními a správními předpisy platnými v jeho členském státě požádat dožádaný subjekt o vymáhání napadené pohledávky, pokud to umožňují příslušné právní a správní předpisy platné v členském státě dožádaného subjektu. Jestliže výsledek napadení posléze vyzní ve prospěch dlužníka, je dožadující subjekt povinen nahradit všechny vymožené částky a všechny případné náhrady, jež je nutno zaplatit, podle právních předpisů platných v členském státě dožádaného subjektu.

3. Jsou-li napadena opatření k vymáhání pohledávky přijatá v členském státě dožádaného subjektu, podává se žaloba k příslušnému orgánu tohoto členského státu v souladu s jeho právními předpisy.

4. Je-li příslušným orgánem, ke kterému byla podána žaloba podle odstavce 1, řádný nebo správní soud, je rozhodnutí tohoto soudu, vyzní-li ve prospěch dožadujícího subjektu a povoluje vymáhání pohledávky v členském státě dožadujícího subjektu, „nástrojem umožňujícím vymahatelnost“ ve smyslu článků 78 a 79 prováděcího nařízení a vymáhání pohledávky se provede na základě tohoto rozhodnutí.

Článek 82
Omezení týkající se pomoci

1. Dožádaný subjekt není povinen:
 - a) poskytnout pomoc uvedenou v člancích 78 až 81 prováděcího nařízení, jestliže by vymáhání pohledávky v důsledku situace dlužníka způsobilo vážné hospodářské nebo sociální obtíže v členském státě dožádaného subjektu, pokud to právní a správní předpisy platné v členském státě dožádaného subjektu umožňují u obdobných vnitrostátních pohledávek;
 - b) poskytnout pomoc uvedenou v člancích 76 až 81 prováděcího nařízení, jestliže se původní žádost podle článků 76 až 78 prováděcího nařízení týká pohledávek starších pěti let počítáno od okamžiku, kdy byl podle právních a správních předpisů platných v členském státě dožadujícího subjektu v den podání žádosti vydán nástroj umožňující vymahatelnost. Pokud však byly pohledávka nebo nástroj napadeny, počíná lhůta běžet okamžikem, kdy členský stát dožadujícího subjektu stanoví, že pohledávku nebo nástroj umožňující vymahatelnost již nelze dále napadnout.
2. Dožádaný subjekt uvědomí dožadující subjekt o důvodech odmítnutí žádosti o pomoc.

Článek 83
Promlčecí lhůty

1. Otázky týkající se promlčecích lhůt se řídí:
 - a) právními předpisy platnými v členském státě dožadujícího subjektu, pokud se týkají pohledávky nebo nástroje umožňujícího její vymahatelnost; a
 - b) právními předpisy platnými v členském státě dožádaného subjektu, pokud se týkají opatření k vymáhání pohledávky v dožádaném členském státě.

Promlčecí lhůty podle právních předpisů platných v členském státě dožádaného subjektu začínají běžet dnem přímého uznání nebo dnem potvrzení, uznání, doplnění nebo nahrazení v souladu s článkem 79 prováděcího nařízení.

2. Úkony související s vymáháním pohledávky provedené dožádaným subjektem v souladu se žádostí o pomoc, které by v případě, že by byly provedeny dožadujícím subjektem, stavěly nebo přerušovaly promlčecí lhůtu podle právních předpisů platných v členském státě dožadujícího subjektu, se pro otázky tohoto účinku považují za provedené v uvedeném státě.

Článek 84

Předběžná opatření

Na odůvodněnou žádost dožadujícího subjektu přijme dožádaný subjekt předběžná opatření potřebná k zajištění úhrady pohledávky, pokud to umožňují právní předpisy platné v členském státě dožádaného subjektu.

Pro účely prvního pododstavce se použijí obdobně ustanovení a postupy uvedené v článcích 78, 79, 81 a 82 prováděcího nařízení.

Článek 85

Náklady související s vymáháním

1. Dožádaný subjekt vymáhá od dotyčné fyzické nebo právnické osoby a ponechá si veškeré náklady spojené s vymáháním, které mu vznikly, podle právních předpisů členského státu dožádaného subjektu, které se vztahují na obdobné pohledávky.
2. Vzájemná pomoc podle tohoto oddílu se zpravidla poskytuje bezplatně. V případech, kdy vymáhání představuje zvláštní problém nebo je spojeno se značnými náklady, se však dožadující a dožádaný subjekt mohou dohodnout na zvláštních pravidlech úhrady.
3. Členský stát dožadujícího subjektu však nadále ručí členskému státu dožádaného subjektu za veškeré náklady a veškeré ztráty vzniklé z úkonů uznaných za neodůvodněné co do oprávněnosti pohledávky nebo platnosti nástroje vydaného dožadujícím subjektem.

Článek 86

Přezkum

1. Do konce čtvrtého celého kalendářního roku od vstupu prováděcího nařízení v platnost předloží správní komise srovnávací zprávu o lhůtách uvedených v čl. 67 odst. 2, 5 a 6 prováděcího nařízení.
Na základě této zprávy může Evropská komise v případě potřeby předložit vhodné návrhy na změnu těchto lhůt s cílem jejich podstatného zkrácení.
2. Do konce období uvedeného v odstavci 1 přehodnotí správní komise pravidla pro přepočet dob stanovená v článku 13 za účelem jejich případného zjednodušení.
3. Do 1. 5. 2010 předloží správní komise zprávu hodnotící uplatňování kapitol I a III hlavy IV prováděcího nařízení, zejména pokud jde o postupy a lhůty uvedené v čl. 67 odst. 2, 5 a 6 prováděcího nařízení a postupy vymáhání uvedené v článcích 75 až 85 prováděcího nařízení.

S ohledem na tuto zprávu může Evropská komise v případě potřeby předložit vhodné návrhy zaměřené na zvýšení účinnosti a vyváženosti těchto postupů.

HLAVA V

RŮZNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 87

Lékařské prohlídky a správní kontroly

1. Aniž jsou dotčena jiná ustanovení, pokud příjemce dávek nebo žadatel o dávky nebo jeho rodinný příslušník pobývá nebo má bydliště na území jiného členského státu, než ve

kterém se nachází dlužná instituce, provádí na žádost této instituce lékařské prohlídky instituce místa pobytu nebo místa bydliště příjemce v souladu s postupy stanovenými právními předpisy uplatňovanými touto institucí.

Dlužná instituce v případě potřeby informuje instituci místa pobytu nebo bydliště veškerých zvláštních požadavcích, které je třeba dodržet, a o předmětu lékařské prohlídky.

2. Instituce místa pobytu nebo bydliště je povinna zaslat zprávu dlužné instituci, která o lékařskou prohlídku požádala. Tato instituce se řídí zjištěními instituce místa pobytu nebo bydliště.

Dlužná instituce si vyhrazuje právo nechat příjemce vyšetřit lékařem podle vlastního výběru. Příjemce však může být vyzván, aby se dostavil do členského státu, ve kterém má sídlo dlužná instituce, pouze pod podmínkou, že vycestování nepoškodí jeho zdraví a že související náklady na cestu a na pobyt uhradí dlužná instituce.

3. Pokud příjemce dávek nebo žadatel o dávky nebo jeho rodinný příslušník pobývá nebo má bydliště na území jiného členského státu, než ve kterém se nachází dlužná instituce, správní kontrolu na žádost této dlužné instituce provádí instituce místa pobytu nebo bydliště příjemce.

V tomto případě se rovněž použije odstavec 2.

4. Odstavce 2 a 3 se rovněž použijí při stanovení nebo kontrole stavu závislosti příjemce dávek dlouhodobé péče uvedených v článku 34 základního nařízení nebo žadatele o tyto dávky.
5. Příslušné orgány nebo příslušné instituce dvou či více členských států se mohou dohodnout na zvláštních ustanoveních a postupech určených k úplnému nebo částečnému zlepšení připravenosti žadatelů a příjemců na trh práce a jejich účasti v systémech nebo programech, které členský stát pobytu nebo bydliště za tímto účelem zavedl.
6. Odchylně od zásady bezplatné vzájemné správní spolupráce podle čl. 76 odst. 2 základního nařízení hradí skutečnou částku výdajů na kontroly uvedené v odstavcích 1 až 5 dlužná instituce, která požadovala jejich provedení, instituci, která byla požádána o jejich provedení.

Článek 88

Oznamování

1. Členské státy oznamují Evropské komisi údaje o subjektech uvedených v čl. 1 písm. m), q) a r) základního nařízení a v čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) prováděcího nařízení a o institucích určených podle prováděcího nařízení.
2. Subjekty uvedené v odstavci 1 musejí být elektronicky identifikovatelné prostřednictvím identifikačního kódu a elektronické adresy.
3. Správní komise stanoví strukturu, obsah a podrobné podmínky, včetně společného formátu a vzoru, pro oznamování údajů uvedených v odstavci 1.
4. V příloze 4 prováděcího nařízení jsou uvedeny náležitosti veřejné databáze obsahující informace uvedené v odstavci 1. Databáze bude zřízena a spravována Evropskou komisí. Členské státy jsou nicméně odpovědné za vkládání vlastních vnitrostátních kontaktních informací do této databáze. Členské státy dále zajistí přesnost záznamů týkajících se vnitrostátních kontaktních informací požadovaných podle odstavce 1.
5. Členské státy odpovídají za aktualizaci informací uvedených v odstavci 1.

Článek 89

Informování

1. Správní komise připraví informace potřebné k seznámení dotyčných subjektů s jejich právy a administrativními náležitostmi, které musí pro uplatnění těchto práv splnit. Šíření těchto informací je zajišťováno pokud možno elektronickou cestou prostřednictvím zveřejnění na internetových stránkách přístupných veřejnosti. Správní komise zajistí jejich pravidelnou aktualizaci a zaměří se na kvalitu služeb poskytovaných zákazníkům.

2. Poradní výbor uvedený v článku 75 základního nařízení může vydávat stanoviska a doporučení v zájmu zkvalitnění informací a jejich šíření.
3. Příslušné orgány zajistí, aby jejich instituce byly informovány a aby uplatňovaly veškeré právní a jiné předpisy Společenství, včetně rozhodnutí správní komise, v oblastech a za podmínek stanovených základním nařízením a prováděcím nařízením.

Článek 90

Přepoččet měny

Pro účely použití základního nařízení a prováděcího nařízení se jako směnný kurs dvou měn použije referenční směnný kurs vyhlášený Evropskou centrální bankou. Datum, ke kterému je třeba stanovit směnný kurs, určí správní komise.

Článek 91

Statistické přehledy

Příslušné orgány sestaví statistické přehledy o uplatňování základního nařízení a prováděcího nařízení a zašlou je sekretariátu správní komise. Tyto údaje jsou shromažďovány a tříděny podle plánu a metody stanovených správní komisí. Evropská komise zajistí rozšiřování těchto informací.

Článek 92

Změna příloh

Přílohy 1, 2, 3, 4 a 5 prováděcího nařízení a přílohy VI, VII, VIII a IX základního nařízení mohou být změněny nařízením Komise na žádost správní komise.

Článek 93

Přechodná ustanovení

Článek 87 základního nařízení se použije v situacích, na něž se vztahuje prováděcí nařízení.

Článek 94

Přechodná ustanovení týkající se důchodů

1. Nastane-li pojistná událost přede dnem vstupu prováděcího nařízení v platnost na území dotyčného členského státu a žádost o důchod nebyla před uvedeným dnem vyřízena, je tato žádost, pokud dávky musí být poskytovány na základě dotyčné pojistné události za dobu předcházející uvedenému dni vyřizována dvěma způsoby:
 - a) pokud jde o dobu přede dnem vstupu prováděcího nařízení v platnost na území dotyčného členského státu, v souladu s nařízením (EHS) č. 1408/71 nebo dohodami platnými mezi dotyčnými členskými státy,
 - b) pokud jde o dobu od vstupu prováděcího nařízení v platnost na území dotyčného členského státu, v souladu se základním nařízením.
Je-li však částka vypočtená na základě ustanovení uvedených v písmenu a) vyšší než částka vypočtená na základě ustanovení uvedených v písmenu b), má dotyčná osoba i nadále nárok na částku vypočtenou na základě ustanovení uvedených v písmenu a).
2. Žádost o dávky v invaliditě, stáří a pro pozůstalé podaná instituci členského státu po dni, vstupu prováděcího nařízení v platnost na území dotyčného členského státu, vyžaduje v souladu se základním nařízením automaticky nové posouzení dávek, které přiznaly pro stejnou pojistnou událost před uvedeným dnem instituce jednoho nebo více členských států; nové posouzení nesmí vést ke snížení částky poskytované dávky.

Článek 95

Přechodné období pro elektronickou výměnu údajů

1. Každý členský stát může využít přechodného období pro výměnu údajů elektronickou cestou, jak je stanoveno v čl. 4 odst. 2 prováděcího nařízení.

Tato přechodná období nesmí přesáhnout 24 měsíců ode dne vstupu prováděcího nařízení v platnost.

Pokud se však zavedení nezbytné infrastruktury Společenství (EESSI) významně opozdí s ohledem na vstup prováděcího nařízení v platnost, správní komise může rozhodnout o jakémkoli odpovídajícím prodloužení těchto období.

2. Praktické postupy pro nezbytná přechodná období uvedená v odstavci 1 stanoví správní komise s cílem zajistit výměnu údajů nezbytných pro používání základního nařízení a prováděcího nařízení.

Článek 96

Zrušení

1. Nařízení Rady (EHS) č. 574/72 se zrušuje s účinností ode dne 1. 5. 2015.

Nařízení Rady (EHS) č. 574/72 však zůstává v platnosti a nadále má právní účinky pro účely:

- a) nařízení Rady (ES) č. 859/2003 ze dne 14. května 2003, kterým se působnost nařízení (EHS) č. 1408/71 a nařízení (EHS) č. 574/72 rozšiřuje na státní příslušníky třetích zemí, na které se tato nařízení dosud nevztahují pouze z důvodu jejich státní příslušnosti¹, do data zrušení nebo změny uvedeného nařízení;

nařízení Rady (EHS) č. 1661/85 ze dne 13. června 1985, kterým se stanoví stanovení technické úpravy předpisů Společenství v oblasti sociálního zabezpečení migrujících pracovníků s ohledem na Grónsko², do data zrušení nebo změny uvedeného nařízení;

- b) Dohody o Evropském hospodářském prostoru³, Dohody mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob⁴ a jiných dohod, které obsahují odkaz na nařízení (EHS) č. 574/72, do data změny těchto dohod s ohledem na prováděcí nařízení.

¹ Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 1.

² Úř. věst. L 160, 20.6.1985, s. 7.

³ Úř. věst. L 1, 3.1.1994, s. 1.

⁴ Úř. věst. L 114, 30.4.2002, s. 6.

2. Odkazy na nařízení (EHS) č. 574/72 ve směrnici Rady 98/49/ES ze dne 29. června 1998 o ochraně nároků zaměstnanců a samostatně výdělečně činných osob, kteří se pohybují ve Společenství, na penzijní připojištění⁵, a obecněji ve všech dalších aktech Společenství se považují za odkazy na prováděcí nařízení.

Článek 97

Vyhlášení a vstup v platnost

Toto nařízení bude vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie* a vstupuje v platnost dnem 1. 5. 2010.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V ... dne ...

Za Evropský parlament
předseda

Za Radu
předseda nebo předsedkyně

⁵ Úř. věst. L 209, 25.7.1998, s. 46

